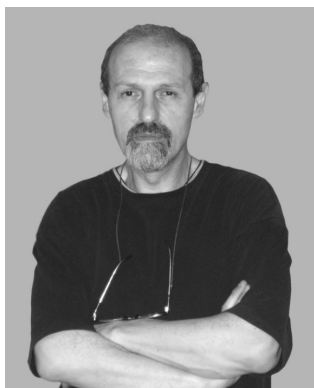

Александар Ђаја

ЛА ГЕРИЛЛА

комедија о револуцији и смрти

АЛЕКСАНДАР ЂАЈА, рођен је 1954. године у Београду, где је и дипломирао на одсеку за драматургију, Факултета драмских уметности, 1979. године. Члан је Удружења драмских писаца Србије. Био је директор Народног позоришта у Приштини 1992/93. године. Од 1996. године запослен је као драматург Позоришта на Теразијама у Београду.

Аутор је више позоришних комада, изведених на професионалним и аматерским сценама у Београду и у другим градовима Србије: “Између” (Београд, 1976.), “Веронезе” (Београд, 1977.), “Српски рулет” (Шабац, 1983.), “Ноћ вештица” (Београд, 1986.), “Бој петлова” (Зајечар, 1989.), “Битка за Сењак” (Београд, 1989.), “Бумбаров лет” (Београд, 1992.), “Потопљени свет” (Зајечар, 1995.)... За комедију “Битка за Сењак” и драму “Јанковац – потопљени свет”, награђиван је на конкурсима Удружења драмских писаца Србије, за 1989. и 1990. годину. Написао је тридесетак радио-драма, емитованих на програмима Радио Београда и Радио Новог Сада. Као стални сарадник Школског програма Тв Београд од 1981. године, реализовао је око пет стотина сценарија у оквиру најпознатијих серија за децу: “Коцкица”, “Чик погоди”, “Дечје игре”, “Откривалица”, “Живот спортског коња”, “Дворови Београда”, “Атом по атом”, “Змајева библиотека”, “Гестовни буквар”, “Влакна и текстил”, “Зоотека”, итд... Сарађивао је и у Забавном програму телевизије Тв Београд (серије: “Поноћни такси”, “Мега – хит”...), док је за Играни програм написао сценарио за тв филм “Паланка у планини”, према роману Анђелије Лазаревић, чија реализација зависи од дефинисања финансијске ситуације у РТС-у. Аутор је сценарија за играну серију “Мансарда”, емитовану на Првом програму РТС-а.

У листу “Борба” написао је више од две стотине чланака као аутор колумне: “И то се дешава”. Добитник је “Борбине” награде за есеј за 1999. годину. Сарађивао је и у другим новинама и часописима (“Драма”), објављивао текстове на Интернет – сајтовима; у едицији “Савремена српска драма” објављени су му драмски текстови: “Језеро”, “Веронезе” и “Живот Јевремов” (који се налази на репертоару Позоришта на Теразијама за 2005. годину).

“Ла Герилла” и “Благољуб II” су његови најновији позоришни комади.

Александар БАЈА

ЛА ГЕРИЛЛА
комедија о револуцији и смрти

ЛИЦА:

ГИПСАНИ

аутопревозник умрлих лица са Дорћола

РОЉКО

његов млађи компањон и друг из детињства

ДОЛОРЕС

револуционарка из Мексика с великим дупетом и гитаром

КОНЧИТА

њена млађа ратна другарица с великим сисама и мобилним

ЛУНЕ – ИЛ КОМАНДЕРО

ноћни чувар лучког складишта са Дорћола

*

Догађа се у подножју угашеног вулкана Попокатепетл, у Мексику, године неодређене. Лица и догађаји су измишљени, а историјске чињенице слободно интерпретиране.

 ПРВА СЛИКА

(Пројланак усред ђусије шуме, високо у брдима. Изнад њих, у облацима, види се врх Појокайејейла. Гипсани и Роћко, видно задихани, излазе на сцену, носећи мртвачки сандук. Како сиигну до једног великог камена у облику крстиа, сјусије ковчеж и сруче се од умора крај њега. Наслоне се на камен, дуго и шешко долазећи до даха!)

ГИПСАНИ: Роћко?

РОЋКО: А...?

ГИПСАНИ: Успели смо.

РОЋКО: Шта смо успели?

ГИПСАНИ: Попели смо се на Попокатепетл!

РОЋКО: Гипсани, ућути.

ГИПСАНИ: Зашто? Шта ти је?

РОЋКО: Гушим се.

ГИПСАНИ: Проћи ће те, још мало па ћемо се сити наспавати.

РОЋКО: Цеди ми се зној са тела; скроз сам мокар, ко да сам се туширао

ГИПСАНИ: И ја сам мокар, осушићемо се.

РОЋКО: Мокар сам... изнутра.

ГИПСАНИ: Где: изнутра?

РОЋКО: У плућима.

ГИПСАНИ: Имаш воду у плућима?

РОЋКО: Да... И у ципелама.

ГИПСАНИ: То није проблем, скини ципеле.

РОЋКО: А, плућа?

ГИПСАНИ: Јебеш плућа. Прехлада долази од ногу.

РОЋКО: Ти си чудовиште!

ГИПСАНИ: Зашто?

РОЋКО: Шта нам је фалило да на миру развозимо мртваце по Новом гробљу, Лешћу и Бежанији – уместо што се данима вучемо по Мексику, с овим ковчегом који је тежак ко да је напуњен оловом!

- ГИПСАНИ: Престани да кукаш!... Лову коју ћемо за овај посао добити, на Дорћолу не бисмо видели ни за три године!
- РОЋКО: Ја још увек нисам видео ни пезос!
- ГИПСАНИ: Видећеш, добили смо аванс...
- РОЋКО: Да, буренце текиле...
- ГИПСАНИ: Које си испразнио до дна!
- РОЋКО: Шта сам друго могао? Данима нисам видео ни један извор: само окамењену лаву и звечарке које су ми избушиле чизме на сто места!
- ГИПСАНИ: Роћко, престани да шириш негативне таласе! “Зелембаће” ћемо добити по обављеној испоруци, тако се ради свуда у пословном свету!
- РОЋКО: А да ли се у том “пословном свету” овако вуче мртвачки ковчег – и то на врх Попокатепетла, ко да смо магарци, а не људи!
- ГИПСАНИ: Посматрај то мало, како да кажем... транспарентније: Исус Христ је носио тежак дрвени крст на Голготу, а није се ни знојио, нити је гуњкао као ти!
- РОЋКО: Ти си луд!
- ГИПСАНИ: Роћко, јеси ли се, икада, запитао како, у ствари, живиш?
- РОЋКО: Ни случајно!
- ГИПСАНИ: Знао сам. То се по теби и види: само једеш, пијеш и спаваш. Као мрмот!
- РОЋКО: А ти се бавиш “би – зи – нисом”! Од кад те знам, од нашег најранијег детињства, смишљаш како да се обогатиш. И – ништа! Ни кућу, ни базен, ни јахту ниси купио.
- ГИПСАНИ: Али сам, за разлику о тебе, завршио факултет!
- РОЋКО: О, да, то стоји: ти си дипломирани незапослени филозоф, са аутомобилом – у коме само мртваци пристају да се возе!
- ГИПСАНИ: Ти мртваци те већ месецима хране као римског императора!
- РОЋКО: Зато је Рим и пропао...
- ГИПСАНИ: У реду, нећу да се расправљамо. Када обавимо ову испоруку, узми свој део па с њим ради шта хоћеш!
- РОЋКО: Зашто си прихватио ову понуду?
- ГИПСАНИ: О, глупог ли питања! Лова...!

- РОЋКО: Знам, лова... Али, све је прилично чудно: ко је, у ствари, тај Ил Командеро? Како изгледа? И, како то да је од толике планете нашао да умре баш на Дорћолу?!
- ГИПСАНИ: Као прво: морао је да умре, јер је вероватно имао више од сто година! Као друго: демократско је право човека да умре где хоће, па и на Дорћолу! И, најзад, откуд знам како изгледа, нисам отварао поклопац. А и шта ме се тиче? Људи га донели пред нашу фирму, ставили ћагу на уговор – и, вози!
- РОЋКО: Али, зар ти није било сумњиво што су имали мараме преко лица, са прорезима за очи и велике сомбреро – шешире преко главе?
- ГИПСАНИ: Ти се не разумеш у моду!... Уосталом, шта је чудно у томе што неко жели да буде сахрањен на врху Попокатепетла, на само 5452 метра надморске висине?
- РОЋКО: Заиста, то је масовна појава... Али, коме, уопште, да предамо мртваца?
- ГИПСАНИ: *(Покаже цедуљицу)*
Ево, овде лепо пише: “Попокатепетл, Мехико – Ла плаца ди Гранде кроче!”
(Покаже на камен у облику крстѿа)
Ми смо на одредишту, дефинитивно!
- РОЋКО: Гипсани, јеси ли ти нормалан? Свуда унаоколо, у кругу од сто километара, нема живе душе!
- ГИПСАНИ: Неко ће се већ појавити.
- РОЋКО: Шта ако се појави гризли медвед од три метра?!... Гипсани, најбоље да овог Ил Командера оставимо овде да чека жичару, а да ми одмах запалимо за Дорћол, док овај Попокатепетл није бљунуо ватру и претворио нам јајца у месо на жару!
- ГИПСАНИ: Не долази у обзир! Доста ми је враћања у животу. Овога пута идемо до краја!
- РОЋКО: Зашто те уопште слушам? Хоћу кући, да пецам смуђеве у Дунаву!
- ГИПСАНИ: Тишина... Чујем кораке.
(Шум корака који је све јачи)
Хватај ковчег и марш у заклон!... Моментално!

(Гипсани и Роћко брзо дохватају ковчег и изађу са сцене. Улази Долорес, револуционарка с великим дувейѿом, у ѿуној рајѿној ојреми, ојасана реденицима, са ѿушкомијѿраљезом у рукама и ѿијѿаром о рамену. Вуче са

собом велику радио-сџаницу. Сџустџи се на земљу, џешко долазећи до даха и наслони на сџену. Заџим дохваџи џиџару, џочне да џребира џо жиџама, исџрва џихо, а онда све јаче и џласније: свира и џева неку џознаџу револуционарну џиџанско – мексиканску џесму... Како заврши џесму, извади боџу џекиле, добро наџеџне из џе, обрџише усџа рукавом, а онда укључи радио-сџаницу.)

ДОЛОРЕС: (У слушалицу)

... “Кондор” зове “Колибрија”, “Кондор” зове “Колибрија” – “Колибри”, јави се!... Да, чујем те, овде “Кондор”... Не кондом, него “Кондор”... “К” као кокаин!... Не, корсантин, него кокаин!... Да, “Кондор”, тако је!... “Колибри” слушај пажљиво, јер, ово ћу рећи само једном: операција “Гнездо” привремено прекинута. Пруга минирана, воз одлетео у ваздух!... Молим? Какве шифре?... Никакве шифре, воз је стварно одлетео у ваздух!... Да ли има преживелих? Па, наравно, ја сам преживела!... Како: зашто?... Теби је, “Колибрију” криво што сам ја преживела?... Зато што нисам ишла тим возом, него аутобусом – кружним путем око Анда!... Да!... И, замисли чудо: на аутобусу је пукла гума!... Шта:какве то има везе?... Има везе! Због тога сам закаснила на авион – и зато нисам стигла да ухватим воз који је одлетео у ваздух!... Молим?... Ништа не разумеш?... Па, ствар је потпуно јасна: на одредиште сам стигла бициклом!... Како: на које одредиште?

(Осврне се око себе)

Па, зна се: Ла плаца ди Гранде кроче!... Ало?... Ало, “Колибри”, јави се!... Баста, веза капуто!...

(Ослушне)

Шта је ово? Као да неко долази?... У заклон, моментално!

(Долорес се брзо џовуче у заклон иза крсџа и залеџне у борбени џоложај! На сџену сџуџа Конџиџа, џакође револуционарка, али са великим сисама; џакође у џуној раџној оџреми, али која носи – мобилни џелефон!)

КОНЧИТА: “Колибри” зове “Кондора”, “Колибри” зове “Кондора” – “Кондору”, јави се!... Ало, “Колибри” овде!... Ко је то?... Хозе? Који Хозе?... И, шта хоћеш, Хозе?... Такси?... Аха, шлогирао си се, а Хитна помоћ штрајкује?... Шта ће ти онда такси, зови екипо ди мортале!... “Колибри” зове “Кондора”, “Кондору”, јави се!

ДОЛОРЕС: (Провири иза сџене)

Чујем те, “Колибри”!

КОНЧИТА: Веза капуто, где си?

ДОЛОРЕС: Овде сам, Кончита?

КОНЧИТА: Где “овде”...?

ДОЛОРЕС: Иза тебе, пичка ти матерна!

КОНЧИТА: *(Окрене се)*
Долорес...!?

ДОЛОРЕС: *(Истиући из заклона)*
Шта си зинула, ко да сам дух! Каква ти је то радио-станица?

КОНЧИТА: Телефоно мобило. Мулто практико!

ДОЛОРЕС: Видим: морам да ричем ко бик да би ме чула! Где си до сада, Кончита? Зар ниси одјачала у Тексас по муницију?

КОНЧИТА: Јесам... Али, добро је да сам одатле живу главу извукла.

ДОЛОРЕС: Ниси отишла по своју главу, него по муницију!

КОНЧИТА: Уф, Долорес, откад је пронађена нафта, у Тексасу је хаос тоталимендо! Не зна се ко више краде: браћа Ерп или Независни десперадоси!... А усред Љана Естакада, замисли само, киднаповаше ме “Жене у љубичастом”! Морала сам с њима цело вече да проведем у Опери!

ДОЛОРЕС: Хоридаблос!... И, шта је било на сцени?

КОНЧИТА: Ја сам била на сцени!

ДОЛОРЕС: Ти си била ен артисто?

КОНЧИТА: Ја сам била – ен мета! Морала сам да трчим у круг, а оне су ме гађале гранатама из минобацача! Већ при крају Првог чина цела је Опера била у пламену! Тек пред зору, на крају самог финала, разменили су ме за неког демократу – травестита, кога је заробио “Фонд за развој тираније”!... Они су ме терали да на скијама улазим у самопослугу!

ДОЛОРЕС: Кончита – ти не умеш да скијаш!

КОНЧИТА: Ма, није то био проблем, Долорес, већ нешто друго: морала сам при сваком изласку из самопослуге да на каси плаћам и скије!... Онда сам, опет некаквом разменом, доспела у руке “Центра за фекалну контаминацију”, који су ми у џепове трпали камење, а онда терали да радим по три стотине чучњева!

ДОЛОРЕС: Ти једва можеш да подигнеш и сопствене сисе!

- КОНЧИТА: Но проблемос сисос, ме бамбинос!... Она су највише волела да ми се пењу на рамена док правим чучњеве и да ми забадају прсте у уши!
- ДОЛОРЕС: Ах, бамбиноси белисимоси – свуда су исти!
- КОНЧИТА: Си, Долорес, и ја сам уживала у њима, све док једном бамбиносу није пало на памет да ми гурне оловку у уво и провери да ли је изашла на другу страну?
- ДОЛОРЕС: Па? Јел' изашла?
- КОНЧИТА: Како те само није срамота... ?
- ДОЛОРЕС: Добро, добро, скрати причу и реци: шта је било даље?
- КОНЧИТА: Даље ме је, у једном жестоком окршају, као ратни плен освојила Државна заједница Апача и Команча – и тако сам dospела на Рио Пекос. Било је сјајно, нисам излазила из воде... Истина, хтела сам ја, али су ми они стално држали главу под водом!... После сам dospела у Доџ Сити, где су ме одмах, ваљда због сиса, изабрали за председника Парламента... Онда ме је на покеру добио Док Холидеј, који ме је касније уступио Лизи за заштиту малигана – за, веровала или не, једну – једину флашу вискија!
- ДОЛОРЕС: Не каже се “лизи”, него “лиги”, Кончита!
- КОНЧИТА: Знам ја боље од тебе како се каже и шта се тамо ради! Једва сам некако побегла из њиховог логора, сакривши се у буре са текилом упућено цару Максимилијану. Успела сам да искочим из воза негде на сред Анда и да се, онако мртва пијана, под сталном ватром Друштва за заштиту педофила, некако докотрљам до Попокатепетла!.. Ето, то је цела моја прича, Долорес. Шта ћемо даље да радимо, то ја више не знам.
- ДОЛОРЕС: Прво ћемо да седнемо и добро размислимо о свему.
- КОНЧИТА: Не би било лоше када би овде имало и нешто да се поједе. Нисам јела још од јучерашњег изласка сунца!
- ДОЛОРЕС: Опет мислиш на храну?... Сећам се када си, својевремено, у Дурангу појела цело прасе намењено Емилију Запаати!
- КОНЧИТА: Шта је требало? Да му оставим пола?
- ДОЛОРЕС: Требало је мени да оставиш пола! Јака си ми ти револуционарка; да није било Ил Командера, могла сам о прво дрво давно да се обесим!...
(Извади боцу њекиле и ојеей добро напиегне из ње. Обрише рукавом усйа и ѓласно йодригне!)

- КОНЧИТА: Свињо!... Дај и мени.
(Дохваји боцу, наслони ѓрлић на уста и забаци главу. То играје.)
- ДОЛОРЕС: И, шта ћемо сада, Кончита? Шта да јавимо бази? Шта ће рећи наше револуционарно чланство у брдима? Обећали смо им топове, тенкове, авионе.. Рекли смо им да ћемо пронаћи новац и оружје у дијаспори за спас и очување наше Револуције. Били смо убеђени да ћеш ти, захваљујући твојим белосветским везама, успети у томе... Али, колико видим, ти си се вратила гола ко пиштољ – и само лочеш!
(Ојме јој боцу!)
Баста дринкадо!
- КОНЧИТА: Учинила сам што сам могла!
- ДОЛОРЕС: Како да не? Отишла си у Тексас по оружје, а вратила си се с мобилним телефоном!
- КОНЧИТА: А, си? То ми је хвала што сам ставила главу у торбу, док су вође револуције остале испред телевизора да гледају НБА!
- ДОЛОРЕС: Кончита, шта то причаш? Ти као да скрећеш са нашег револуционарног курса?
- КОНЧИТА: Одавно је било скретања с курса – а о неким стратешким војним грешкама, да и не говорим!
- ДОЛОРЕС: Каквих грешака? Реци само једну. Унос.
- КОНЧИТА: Унос?
- ДОЛОРЕС: Си, унос.
- КОНЧИТА: Буенос!... Зашто сте срушили мост на Рио Гранде?...
(Долорес је зајанђено погледа, а онда, оставивши без њексџа, њоново најџење добар ѓуџљај џекиле)
... Да, зашто? Стајао мост, леп ко слика, са по две траке у оба смера, саобраћај се одвијао без грешке: унитаристи, федералисти, каубоји, Индијанци, грингоси, Мексиканци, Запа-тисти, Панчитисти, сељани, волови, медведи... А онда дошао Ил Командеро и наредио – руши мост!... Због тога сам морала ко последњи ретард, да прегазим онај набујали и ледени Рио Гранде и да ме поврх свега, са околних брда, Максимилијанове трупе засипају гранатама! Зашто?... Зар нисмо могли лепо, као сав нормалан свет, да пређемо реку преко моста, а не да га срушимо, па да се онда шуњамо испод њега?... Знаш ли, Долорес, да због оне ледене воде и дан-данас, кад одем у кукуруз да пишким – ја избацујем коцкице од леда! Као ледомат, порка мадона!

- ДОЛОРЕС: Ја сам запањена и увређена. Ти ниси ништа разумела.
- КОНЧИТА: Си, си, њенте... Молим те, објасни ми тај проблем са мостом.
- ДОЛОРЕС: То, заправо, и није био проблем, Кончита. Више ситуација.
- КОНЧИТА: Ситуација?
- ДОЛОРЕС: Си... Тај мост смо, у ствари, срушили... због уметности. Због филма!
- КОНЧИТА: Инкредибилос!
- ДОЛОРЕС: Часна реч, овако је то било... Позове нас Ил Командеро у свој шатор... Ту ја, ту његов верни пас чивава, ту Панчо Вила, затим Олд Шетерхенд, мало даље Винету – поглавица Апача, онда неки поручник, једна курва из Ел Паса, неколико пацова, али, они су се ту задесили случајно... Дакле, позове нас Ил Командеро у свој шатор. Гледа он нас, гледамо ми њега... Видим, ситуација озбиљна, цигарилос му у муштики догорева... Гледа он нас, гледамо ми њега... Онда почне да догорева и муштика... Ил Командеро се тргне, отресе жар: “Компањероси, шта ћемо са мостом на Рио Гранде?”... Ми се сви дубоко замислимо, јер ко би смео плитко да се замисли у онаквој ситуацији... Гледа он нас, гледамо ми њега... Полако почне да догорева и шатор... “Морамо нешто да учинимо с тим мостом” – настави он... Ситуација постаје веома озбиљна... Гледа он нас, гледамо ми њега... Почне да догорева и онај поручник, али не мрда! Полако се и спонтано претвара у пепео... Најзад, Ил Командеро угаси цигарилос. Погледа око себе: пола шатора већ увелико гори!... Ил Командеро одлучно искорачи ногом напред и стане чивави на реп, која заурла на сав глас и уједе Винетуа за... али, сад то није битно... Дакле, Ил Командеро искорачи напред и одсечно прозбори: “Одлучио сам. Реците Ејнзештајну – руши мост!”
- КОНЧИТА: Ко ме, бре?
- ДОЛОРЕС: Сергеју Ејнзештајну, ступидо! “Оклопњача Потемкин”, монтажа – атракција! Он је тада снимао филм у Мексици о нашој Револуцији!
- КОНЧИТА: Ако је снимао филм, зашто је морао да сруши једини мост у Мексику?
- ДОЛОРЕС: Ето, тако нам и треба: ни ти ништа не разумеш! Лепо сам ја говорила Ејнзештајну: “Друже Серегеју, није филм за сељаке...!”

(Наједном, зачује се њуцањ, ња друџи, њрећи... Долорес и Кончиџа се брзо забаце у борбени њоложај)

КОНЧИТА: Одакле пуцаш, мизерос... ?

ДОЛОРЕС: Снајпер! Тако би и моја баба знала да ратује. Где си био пре двеста година, када се ратовало отровним стрелицама?

КОНЧИТА: Пре двеста година није било револуције, Долорес!

ДОЛОРЕС: *(Оџеџ њуцањ и фијук меџка)*
Кончита, баста кењаре! Зађи му за леђа и кокни га у главу!

КОНЧИТА: Зашто ја?

ДОЛОРЕС: Зато што ја овде командујем, а не могу да будем на два места у исто време!

КОНЧИТА: Ко то каже?

ДОЛОРЕС: Хераклидос!

КОНЧИТА: Никад чула.

ДОЛОРЕС: Ах, едукаменде мизераблос!... На извршење, Кончита! Моменталисимос!

(Кончиџа невољно, њузећи, изађе са сцене. Поново њуцањ и фијук меџка)

РОЃКО: *(Off)*
Јао...!

ДОЛОРЕС: Шта?... Ко је тамо?...
(Уџери њушкомиџраљез у сџрану)
Излази одатле, или правим тортиљу од тебе!

(Излазе Гџисани и Роћко носећи ковчеџ. Роћко једном руком њридржава ковчеџ, а друџом се држи за задњицу.)

РОЃКО: Јао, како ме је очешало, замало да погинем!

ГИПСАНИ: Рекао сам ти да срце није у дупету.

РОЃКО: Боли, ко да јесте!

ДОЛОРЕС: Ко сте, бре, вас двојица?!

ГИПСАНИ: Ако дозволите, ја сам Гипсани, гробар с Дорћола, а ово је мој компањерос, Роћко.

ДОЛОРЕС: *(Реџеџџира њушкомиџраљез)*
Баш добро што си гробар, амиго, јер ускоро неће бити живота у вама!... Како сте доспели овамо?

ГИПСАНИ: Па, пешке...

- РОЋКО: Једва. Душа ми је у носу од пењања.
- ДОЛОРЕС: Лажеш! Нико непримећен не може да се попне на Плаца ди Гранде кроче. Ја будно мотрим!
- РОЋКО: Можда сте баш у том тренутку... гледали на другу страну.
- ДОЛОРЕС: *(Претићи њодиће оружје)*
Шта кажеш?!
- ГИПСАНИ: Роћко, ћути, забога!... Ја ћу вам све рећи: ми смо, сињорита...
- ДОЛОРЕС: Сињорита, ступидо!
- ГИПСАНИ: Сињорита, извините... Дакле, ми смо само обични ауто-превозници умрлих лица... Превозимо мртваце, то јест, лица која су умрла и која су мртва... Мртва лица која су била жива, а у међувремену су умрла, односно...
- ДОЛОРЕС: Баста!...
(Покаже на ковчеџ)
Шта је ово?
- РОЋКО: То је ковчег, мислим, мртвачки... Пошиљка.
- ДОЛОРЕС: Каква пошиљка?
- ГИПСАНИ: Препоручена, сињорита... Ево, овде лепо пише: одредиште – “Ла плаца ди Гранде кроче!
- ДОЛОРЕС: Ко је унутра?
- ГИПСАНИ: Немам појма, сињорита, неки командант, тако нешто...
- ДОЛОРЕС: Какав командант? Како се зове?
- ГИПСАНИ: Само – Ил Командеро.
- ДОЛОРЕС: *(Занесе се од узбуђења, оружје само ишћо не ишћусћи из руку)*
Ил Командеро...?!
- РОЋКО: Шта вам је, сињорита...
- ДОЛОРЕС: Санта Мариа...!
- РОЋКО: Де ла салуте!... Знаш, то је Лаза Костић...
- ДОЛОРЕС: Ил Командеро...
- РОЋКО: Ма, не, Лаза Костић.
- ДОЛОРЕС: Мућанде, кретино...!
- ГИПСАНИ: Мућанде, кретино... !

(Долорес полако приђе ковчегу, а онда само врисне, док јој пушкомитраљез склизне из руку и падне крај њених ногу. Она се сручи на колена и остјане да клечи крај ковчега)

ДОЛОРЕС: Ил Командеро... !

ГИПСАНИ: *(Тихо)*
Роћко...

РОЋКО: А, шта хоћеш?

ГИПСАНИ: Оно...

РОЋКО: Које оно?

ГИПСАНИ: Пушку...

РОЋКО: Немам пушку.

ГИПСАНИ: Њену пушку...

РОЋКО: То није пушка, него, пушкомитраљез.

ГИПСАНИ: Узми је...

РОЋКО: Шта?

ГИПСАНИ: Пушку, морону!

РОЋКО: Мислиш, пушкомитраљез?

ГИПСАНИ: Дабогда, црк'о!

(Долорес се нагло подигне, дохвати своје оружје и поново га ујери у двојицу браће)

ДОЛОРЕС: А, сад, да чујем: како сте дошли до Ил Командера?

ГИПСАНИ: Па, како да вам кажем, он је, у ствари, дошао до нас.

ДОЛОРЕС: Свињо једна безобразна!

РОЋКО: Какав речник...

ГИПСАНИ: Сињорита, немојте да се нервирате, све ћу да вам објасним.

ДОЛОРЕС: Хоћеш – али, тек после своје смрти!

ГИПСАНИ: Роћко, учини нешто...

(Зачује се громозласна палба из аутоматског оружја у даљини!)

РОЋКО: Ја сам већ умро.

ГИПСАНИ: Шта је то, сињорита? Ловац на јелене, Роберт де Ниро?

ДОЛОРЕС: Роберт те Дир'о, дабогда! То је моја ратна другарица, Кончита... А када се она врати, шта ће бити с вама, боље да не знате!

ГИПСАНИ: Сињорита, зашто сте уперили пушку...

ДОЛОРЕС: Пушкомитраљез!

ГИПСАНИ: Да, пушкомитраљез... Зашто сте га уперили у нас?... Ризиковали смо своје животе пењући се по овим врлетима да уредно доставимо пошиљку, то јест мртваца, на назначено одређиште и... уместо добродошлице, дочекују нас пушкама! А, покојник је лепо назначио како жели да буде сахрањен у подножју Попокатепетла!

ДОЛОРЕС: И, шта се то мене тиче?

ГИПСАНИ: Па, колико видим, ви сте покојника познавали, чак штавише, гајите према њему одређено поштовање с пијететом и...

ДОЛОРЕС: Немој, бре, да сереш, омбре! Ја га нисам наручила!... А и да јесам, онда те питам: зашто тек сада? Шта сте чекали толике године?... Нико се од вас није ни сетио да нас обавести да Ил Командеро живи на Дорћолу?... Толике године, ни трага, ни гласа! Сваки жбун на Андима смо три пута претресли... и ништа!

РОЋКО: А, шта сте тражили...?

ГИПСАНИ: Мућанде, ступидо!... Извините, сињорита, мој компањерос се заглавио приликом порођаја.

РОЋКО: Ко се заглавио?... На чијој си ти, бре, страни?

ГИПСАНИ: *(Театрално њокаже на Долорес, која њрећећи сјоји са ућереним оружјем)*

Ја сам на страни правде и истине!

РОЋКО: Камо среће да никада нисам пошао на овај глупи Попокатепетл с тобом и с овим твојим лешом.

ДОЛОРЕС: Он за тебе није "овај твој леш", омбре, него – Ил Командеро! Човек коме смо, ни мање ни више, имале част – да спасемо живот!

ГИПСАНИ: Ма, није могуће?... Како се то догодило?

ДОЛОРЕС: Била је борба, ел гранде кркланос! Максимилијанове трупе су стезале обруч, а Кончита и ја смо биле у првим борбеним редовима. Иза нас се Ил Командеро играо са својом припитомљеном звечарком... Наједном, стражар узвикну: топо-

ви!... Ил Командеро викну: на земљу – и први се баца на земљу! Кончита се баца на Ил Командера, ја се бацам на Кончиту, а припитомљена звечарка се баца на мене! Тресне граната ту одмах крај нас и одвали пола брда!.. Када се дим разиђе, имамо шта да видимо: Ил Командеро се, као кртица, некако ишчупа из кратера од гранате, сав улепљен глином, али жив и здрав; Кончити се сва шминка размаже по лицу, изгледала је као шетајући акварел. Од припитомљене звечарке само су шаре остале, а о себи, шта да ти кажем? Ја сам прошла најбоље, једино што ми је пар отровних звечаркиних зуба заувек остао у нози... Али, јебеш њу.

РОЋКО: Змију?

ДОЛОРЕС: Ногу, ступидо! Јебеш ногу, важно је да је Ил Командеро остао жив... Истина, мало ми је криво што су, после, полтрони и улизице прогласиле како је Ил Командеров живот, у ствари, спасла припитомљена звечарка – а нас нигде! Ни у читанке нисмо ушле...

ГИПСАНИ: Срамота!

ДОЛОРЕС: Мизераблос!... Ил Командера окружише којекакви смутљивци, доделише му сво могуће ордење, аутомобиле, виле, базене, одвојише га од базе, од нас, његових ратних другова. Сатераше на на овај Попокатепетл, као да смо губави, а они се продаше капиталистичким свињама... Годинама из ових шума гледамо како они доле уништавају све оно што смо нашом револуцијом, што смо нашом и туђом крвљу створили!... И, уместо да нас позову под барјак, у крсташки поход против Новог светског поретка, они нам шаљу Ил Командерове кости – са Дорћола!

РОЋКО: Шта ви имате против Дорћола?

ДОЛОРЕС: Где је тај јебени Дорћол? И како се Ил Командеро уопште тамо задесио?

(Улази Кончиџа, носећи љушку која се још увек љуши у једној руци, а мобилни џелефон у другој)

КОНЧИТА: Кокнула сам га, Долорес!

(Погледа око себе, осмори Гијсаноџ, Роћка, мрџвачки ковчеџ)

Јесам ли пропустила нечију сахрану?

(Заџамњење).

ДРУГА СЛИКА

(Сцена испја. Долорес и Кончита, освейљени рефлекторским њојом, ослоњени о ковчеж, ѡвају и свирају на жииари неку ѡзнају ипанско – мексиканску револуционарну ѡесму. Ошамњење: видимо Гийсаноѡ и Рођка како сјавају ѡред каменоѡ крсја. Полако свиђе, Долорес и Кончита ѡвају све жласније, врх Појокайејейла се све јасније види, а двоје уснулих се ѡлако буде...)

РОЂКО: *(Гледајући око себе, буовно)*
Ово није Дорћол, јебо те...

ГИПСАНИ: *(Буовно)*
Ко кува кафу?

(Наједном се зачује фијук минобацачке жранате и жроможласна експлозија у близини!)

КОНЧИТА: Минобацач!... Сви у заклон!

(Сви залежну, шиио иза крсја, шиио иза ковчежа. Експлозије и ѡушчана ваира са ѡјачају!)

ДОЛОРЕС: Кончита, јеси ли ти ликвидирала снајперисту у шуми?

КОНЧИТА: Си.

ДОЛОРЕС: Сигураменте?

КОНЧИТА: Сигураменте.

ДОЛОРЕС: Па, ко онда пуца на нас, пичка му матерна?

КОНЧИТА: Немам појма. Овај кога сам кокнула имао је кожне панталоне са хозентрегерима и шеширић са фазановим пером.

ДОЛОРЕС: А, пушку? Да ли је имао пушку? Ла пистола?

КОНЧИТА: Ла пистола? Не сећам се...

ДОЛОРЕС: Кончита – ти си убила словеначког туристу!

КОНЧИТА: Аста ла виста, бејби!

ДОЛОРЕС: *(Гледа кроз дољлед)*
Знала сам: опет пуцају из оног обданишта са гребена.

РОЂКО: Шта? Васпитачи пуцају...?

КОНЧИТА: Ма не, пуцају бамбиноси.

РОЂКО: Како су им васпитачи то дозволили?

ДОЛОРЕС: Нису им дозволили... у почетку.

КОНЧИТА: А, после су их дечица отровали поквареним шампитама и преузела обданиште!

ДОЛОРЕС: Кончита, припреми се да узвратимо ватру!
(Она и Кончиџа рејџирају оружје)

РОЃКО: Нећете, ваљда, да пуцате на децу?

ДОЛОРЕС: Нећемо да пуцамо, него ћемо да их упуцамо!... Нишани!.. Пали!

(Долорес и Кончиџа, свака из свој оружја, исјале један дуџи рафал џрема дечјем обданишћу на џребену. Након џоџа насјане зајџишје. Долорес џоново џоџледа кроз доџлед.)

КОНЧИТА: Е... ?

ДОЛОРЕС: Буено. Кватро бамбинос терминато!...

РОЃКО: *(Само се џрекрсји у очајању)*
... Каква је ово земља у којој се пуца на децу?

КОНЧИТА: Револуџија, мућаћос!

ДОЛОРЕС: Буено бамбино – муерто бамбино.

РОЃКО: Где ће ти душа, Долорес?

ДОЛОРЕС: Да ти кажем нешто о души, амиго: некада је ово била срећна земља, рај, ел парадизо!... Но револусионас, но пистолас, но муертас!... А, онда дошли грингоси и рекли: ви живите у диктатури, вама треба уна демократиа!... И, одонда: молто револусионас, молто пистолас, молто муертас!...

ГИПСАНИ: Ми се не бавимо политиком, сињорита... Овде смо овде чисто пословно.

ДОЛОРЕС: И ја сам пословно! Шта мислиш, да се пењем ко магарац на Попокатепетл због догинга?

ГИПСАНИ: Ваши разлози, сињорита Долорес, јесу ваша ствар. Што се нас тиче, ми смо пошиљку уредно доставили на одредишно место и сада очекујемо исплату.

КОНЧИТА: Исплату – чега?

ГИПСАНИ: Новца, разуме се...
(Покаже један џаџир)
Ево, у уговору јасно пише: “По обављеној испоруци, исплатити доносиоцу, толико и толико”... Погледајте!

ДОЛОРЕС: Нисам... понела наочаре.

- ГИПСАНИ: Свеједно, папир је јасан. А, пошто сте ви, колико видим, најближи покојнику, дужни сте и да нас исплатите.
- ДОЛОРЕС: Кончита, разумеш ли ти шта овај прича?
- КОНЧИТА: Но.
(Ућери оружје у Гийсаноџ)
А, да те исплатим метком?
- ГИПСАНИ: Неће моћи...
- ДОЛОРЕС: Зашто? Имаш панцир?
- ГИПСАНИ: Зато... зато што... зато што је ковчег миниран!
- ДОЛОРЕС: Лажеш!
- ГИПСАНИ: Не лажем. Уградио сам пластичан експлозив. Довољна је само да изговорим одређену шифру, па да по целом Попокатепетлу сакупљате Ил Командерове кости!
- ДОЛОРЕС: Кончита, верујеш ли ти у ово?
- КОНЧИТА: Но.
- ДОЛОРЕС: (Роћку)
А, ти?
- РОЋКО: Но.
- ГИПСАНИ: (Роћку)
Бедниче!... Експлозив је сензоматик – реагује само на мој глас!
- ДОЛОРЕС: Мислиш да ћеш ме уплашити? Откуд знаш да нам је толико стало до Ил Командера?
- ГИПСАНИ: Спасла си му живот.
- ДОЛОРЕС: Да, али су ми зуби његове звечарке остали у нози – те увек ћопам пре ерупције вулкана.
- ГИПСАНИ: Ко те је терао да скачеш на њега?
- ДОЛОРЕС: Такво је било време: свако је скакао на свакога.
- ГИПСАНИ: Онда си и добила што си тражила... Али, доста приче. Дај паре, па свако на своје радне задатке!
- ДОЛОРЕС: Ја немам... ни уно пезетос.
- ГИПСАНИ: Ко говори о пезетосима?... Погодба је у зеленим доларима!
- ДОЛОРЕС: Немам ниједан цент, кунем се...

ГИПСАНИ: Како те није срамота да се овако ценкаш? Да те Ил Командеро сада чује, трипут би се у ковчегу преврнуо... Роћко, мрда ли се нешто унутра?

РОЋКО: Јок.

ГИПСАНИ: Ето видиш, преврће се! А ти просјачиш, уно мизериос! И још се кунеш? У шта се ви револуционари још можете заклетити?... У Бога? Не верујете у бога, ви сте атеисти!... У партију? Партија вас се одрекла и бацила на Попокатепетл!... У децу? Немате децу, јер Револуција једе своју децу!... Гади ми се на целу ову ситуацију, дође ми да повраћам!

КОНЧИТА: 'Оћеш кесу, омбре?

ГИПСАНИ: Не! Повратићу по свима вама...!

ДОЛОРЕС: Чекај! Стани!... Имај стила, амиго. Да ли и на том вашем Дорћолу повраћате као свиње?

ГИПСАНИ: Не, тамо повраћамо као антилопе.

(Наједном се зачује звук авиона који се приближавају и који постојаје све јачи! Долорес и Кончиита залећну у борбене положаје!)

КОНЧИТА: Авиони! На положај...!

ДОЛОРЕС: Припреми се за ватру!

ГИПСАНИ: Чекај, па то су...

КОНЧИТА: Ф-15, Ф-16... !

ДОЛОРЕС: Ф-117, Ф-118... !

РОЋКО: То су авиони Црвеног Крста!

КОНЧИТА: Нишани...!

ДОЛОРЕС: Пали... !

(Долорес и Кончиита оћворе ваћру, зачује се експлозија поћоћеноћ авиона...)

КОНЧИТА: Један је погоћен!

ДОЛОРЕС: Пада...!

КОНЧИТА: Вива ла револусионас!

ДОЛОРЕС: Вива ла муерте! ... Повлаче се, Кончита!

КОНЧИТА: Си, Долорес!... Баци "коску"! *(Звук авиона који одлазе)*

- РОЋКО: Вас две сте луде, сто посто! Оборили сте авион Црвеног Крста!
- ДОЛОРЕС: “Роза Кроче”?...
(Дохваји Рођка за руку и ѿвуче ља на једну узвишицу)
Дођи овамо!
- РОЋКО: Немој да ме вучеш, убицо...
- ДОЛОРЕС: (Гийсаном)
И ти!...
(Гийсани ѿђе за њима, док Кончитиа седне ѿред каменог крста и зајали лулу)
Шта видите под собом, мућанос?
- РОЋКО: Брда....
- ДОЛОРЕС: И, шта још?
- ГИПСАНИ: У даљини видим равницу... и неку траву...
- КОНЧИТА: Неку траву?... Инкредибилос!
- ДОЛОРЕС: Видиш, Мексико, амиго! Ла Мехико!... А, знаш ли зашто смо Кончита и ја на Попокатепетлу, а не тамо доле, у равници?
- РОЋКО: Јебем ли га, не знам...
- ДОЛОРЕС: А ти, Гипсани?
- ГИПСАНИ: Овде је бољи ваздух, добар поглед...
- КОНЧИТА: Буена виста?!
(Прекрсти се)
Ке ел имбећиле!
- ДОЛОРЕС: Зато што Мексико више не припада Мексиканцима!... Ти плачеш, амиго, јер смо обориле аероплано ди Роса Кроче? Знаш ли да ваздушне ескадриле Црвеног Крста спроводе прави терор над нашим народом?
- РОЋКО: Ма, шта ми рече... ?
- ДОЛОРЕС: (Подигне руку)
Погледај, амиго: одавде, па све до Ел Паса, на десно до Матамораса и Вера Круза, иза нас до Табаска и Акапулка – од границе са Аризоном и Тексасом, преко обале Мексиканског мора, до границе са Гватемалом и дуж обале Пацифика све до Сан Дијега – то више није наша земља! Авиони Црвеног Крста, јединице механизовано – оклопних дивизија Међународног Монетарног Фонда, падобранско – десантног корпуса Уједињених Нација, Ватиканске морнаричке пешадије, панцир – дивизије Кока Коле, Првог Самсунговог дампинг

корпуса, ОПЕК – ове пустињске пешадије, група нуклеарних подморница Нобеловог комитета за мир, као и специјални “ескадрони смрти” Друге америчке армије за имплементацију демократије – окупирали су нашу земљу и, заједно са издајником, царем Максимилијаном, чине све не би ли у крви угушили нашу Револуцију!

КОНЧИТА: Ла муерте де Максимилијанос, вива ла револусионас!

ДОЛОРЕС: *(Падајући све више у занос)*

Просто се не зна ко је од њих већи крвник!... Ескадриле Црвеног Крста бацају пакете хуманитарне помоћи тешке више од једне тоне, који наше градове претварају у рушевине; дивизије Међународног Монетарног Фонда стрељају свакога ко нема текући рачун и “Дајнерс” картицу; падобранци Уједињених Нација спуштају се у спаваће собе наших супружника и засипају их хиљадама кондома све док се ови не угуше; Ватиканска морнаричка пешадија протерује Мексиканце са њихових плажа у бичује сваког ко не знам напамет “Аве Мариу”; панцир – дивизија Кока Коле брутално разбија демонстрације Мексиканаца по градовима, користећи кола – топове; Самсунгов дампинг корпус у своје телевизор затвара на десетине хиљада Мексиканаца, мучећи их гледањем корејских кошаркашких утакмица; ОПЕК – ова пустињска пешадија полива нафтом наше свиње, настојећи да их претвори у овце; амерички “ескадрони смрти” за имплементацију демократије пуцају на сваког Мексиканца који не користи тоалет – папир и на сваку Мексиканку која не користи уложак са “крилицима”, а са нуклеарних подморница Нобеловог комитета за мир непрестано се испаљују крстареће ракете на Багдад!

ГИПСАНИ: Чекај, бре, зашто на Багдад, какве он има везе са вашом револуцијом?

ДОЛОРЕС: Немој мене да питаш, омбре! Тако су програмиране да увек лете на Багдад, одакле год да се испале!

КОНЧИТА: Ла муерте ди империјалистос!
(Подигне џиџару у вис)

ДОЛОРЕС: Вива ла музика револусионадос!

(Долорес сиђе са узвишице, узме џиџару и заједно са Кончићом, која дохвати боцу џекиле, зајева једну џознају револуционарну џесму. Гипсани и Роћко их једно време, као у чуду џосмајрају, а зајим и они џриђу и џрикључе се џевању. Крај џесме. Зајимњење.)

ТРЕЋА СЛИКА

(Лагано ошамњење. Сцена испја. Свиће. Чује се крик кондора у висини. Долорес и Кончитја се полако буде, лежећи ослоњене на камени крсј. Поред њих испражњене боце њекиле. Гипсани сјоји с пушкомитраљезом ујереним у њих.)

КОНЧИТА: *(Гледајући око себе, буновно)*
Кад је пре свануло...?

ДОЛОРЕС: *(Буновно)*
Ко кува кафу?

ГИПСАНИ: Доста спавања, ел кондор паса...!

ДОЛОРЕС: Јел' то... мој пушкомитраљез, амиго?

ГИПСАНИ: Си.

ДОЛОРЕС: Бул шит.

КОНЧИТА: Кончита, како се то изражаваш?!

ДОЛОРЕС: Напила си се ко свиња и ниси пазила на оружје!

КОНЧИТА: А шта си ти радила?

ДОЛОРЕС: На кога је био ред да стражари?

КОНЧИТА: На тебе!

ДОЛОРЕС: Не! Твоја је смена била на реду.

КОНЧИТА: Хоћеш да кажеш како ти ноћас ниси пила?

ДОЛОРЕС: Јесам, али само у својој смени – док си ти пила у обе!

КОНЧИТА: Долорес, зашто ме провоцираш?

ДОЛОРЕС: Погледај се, бре, на шта личиш: ко да те поплава избацила!... У Револуцији се знало ко на кога пуца. А, шта се, данас, захваљујући теби, овде догодило: неки мамлаз нишани у мене ко да сам кружна мета!

ГИПСАНИ: Одмах прекините с тим дијалогом!

ДОЛОРЕС: Шта фали овом дијалогу?

ГИПСАНИ: Нема драматуршку функцију!

ДОЛОРЕС: Ти ћеш да ми кажеш?

ГИПСАНИ: Да! Ја се разумем у те ствари.

- КОНЧИТА: Е, слушај онда, гробару – драматургу: не би ни било дијалога да се мени овде не прети.
- ДОЛОРЕС: Кончита, муњандос, полудећу од тебе!
- КОНЧИТА: Прозвана сам и хоћу да реплицирам!
- ДОЛОРЕС: *(Гийсаном)*
Убиј је!
- ГИПСАНИ: Са задовољством.
- КОНЧИТА: Брависмос! То је, значи, та чувена драматургија са Дорћола? Ти се шалиш, зар не? Нећеш да ме убијеш?
- ГИПСАНИ: Зашто да не? Од почетка нас само зајебавате!
- КОНЧИТА: Али, сваки метак нам је у Револуцији драгоцен, треба га чувати за непријатеља!
- ГИПСАНИ: Ти и јеси мој непријатељ! Ти и ова твоја Долорес. Прелетели смо, провозали, прејахали и препешачили пола земаљске кугле да вам доставимо Ил Командера, а вас две хоћете да нас заврнете за лову... Е, неће моћи. Неће моћи!
- ДОЛОРЕС: А, где ти је компањерос, амиго?
- ГИПСАНИ: Отишао је у лов, јер, док вас две лочете, ми умиремо од глади!
- КОНЧИТА: Узео је мој “калашњиков”, без питања!
- ГИПСАНИ: Како да те пита, кад си била мртва пијана.
- КОНЧИТА: Боље мртав пијан, него мртав трезан. Ха, ха, ха...!
- ДОЛОРЕС: Кончита, немој да се смејеш ко луд на брашно!... Него, амиго, шта твој компањерос намерава да улови?
- ГИПСАНИ: Гризлија.
- ДОЛОРЕС: Гризли медведа?!
- КОНЧИТА: Ха, ха, театро ди апсурдос... !
- ДОЛОРЕС: Можеш одмах да му запалиш свећу...
- ГИПСАНИ: Брини о томе, ко ће теби да запали свећу, сињорита... Дакле, лову на сунце, или...
(Ућери оружје на Долорес)
- ДОЛОРЕС: Кончита, замисли: он хоће да пуца на мене?
- КОНЧИТА: Не долази у обзир! Шта ако те промаши, па погоди мене?

ДОЛОРЕС: Како те само није срамота? Зар ниси чула да се у Револуцији другови и другарице жртвују једни за друге?

КОНЧИТА: Ступидариос! То се ради само у филмовима.

ГИПСАНИ: *(Скрене оружје на Кончиџу)*
Могу и у тебе прво да пуцам, мени је свеједно.

КОНЧИТА: Долорес, замисли: он хоће да пуца на мене?

ДОЛОРЕС: Има право, пунолетан је...

ГИПСАНИ: Доста! Не могу више да вас слушам!
(Оџвори ножице на џушкомиџраљезу, сџусџи ѓа на земљу, а он залеѓне иза њеѓа, сџреман за џаљбу.)
Помолите се.

ДОЛОРЕС: Чекај!

ГИПСАНИ: *(Реџеџира оружје)*
Један, два...

(Улази Роѓко, са калашњиковим коџи се џуши, једва вукуѓи за собом џшело – оѓромноѓ ѓризли медведа!)

РОѓКО: Вас две! Хватајте одмах овог гризлија и спремајте клопу!
Хоѓу све по реду: чорбу, кромпир, салате, ѓуте папричице – умирем од глади!

ГИПСАНИ: Роѓко, одакле ти... тај медвед?!

ДОЛОРЕС: Гризлос монументалос...?!

КОНЧИТА: О, тути диаблос дел мондо!

РОѓКО: Доста приче, хоѓу да једем!

ГИПСАНИ: Роѓко, како можеш ти да нареѓујеш, кад сам ја воѓа пута?

РОѓКО: Ствари су се промениле: ја сам убио гризлија – и гладан сам!

ГИПСАНИ: И ја сам гладан, али не нарушавам природан ток ствари.

РОѓКО: Ти си будала!... Вас две, шта чекате? На посао!

КОНЧИТА: Ја не умем да припремам гризлија.

РОѓКО: Ма немој?
(Долорес)
А, ти? Шта ти умеш?

ДОЛОРЕС: Свашта...

РОѓКО: Хвала богу.

- ДОЛОРЕС: Кажем “свашта”, у смислу “безвезе”... Ја сам револуционарка, а не роштиљ – мајстор.
- РОЋКО: Тако значи? У реду...
(*Дохвајти њену гитару*)
- ДОЛОРЕС: Стани? Шта то радиш?
- РОЋКО: (*Замахне гитаром као да ће да је пресне о сцени*)
Не умеш да куваш, је ли?
- ДОЛОРЕС: Атандос ! Немој! То ми је једино задовољство које ми је још остало у животу.. Ако ме од гитаре одвојиш, ко да си ме од Револуције одвојио!... Престани, молим те... Где си видео револуционара без гитаре?
- РОЋКО: Ако овако наставиш, видећу га и без главе и без гитаре!
- ДОЛОРЕС: Остави гитару! Припремићу роштиљ!
- РОЋКО: (*Кончији*)
А, ти?
- КОНЧИТА: Казала сам, мене процес спремања хране особито не занима.
- ДОЛОРЕС: Хоћеш да се извучеш од посла, а?
- КОНЧИТА: Мислиш да сам толико блесава да поједем твог гризлија?
- ДОЛОРЕС: Шта ће да фали мом гризлију?
- КОНЧИТА: Једанпут сам га пробала, Долорес, када смо се повлачили преко завејаних Роки Маунтинса – и од тада кубурим са варењем.
- ДОЛОРЕС: Уно ступидо, јела си замрзнуте медвеђе шапе!
- КОНЧИТА: Када је требало да их једем на завејаној планини? Да чекам лето?
- ДОЛОРЕС: Кончита, шта ти, у ствари, имаш против мене?
- ГИПСАНИ: Хоћете ли вас две да печете гризлија, или да се свађате?
- КОНЧИТА: Не, ово морамо да рашчистимо!...
(*Долоресовој*)
Шта имам против тебе? Немој да ме вучеш за језик!
- ДОЛОРЕС: За шта хоћеш да те вучем?... Шта сам ја теби нажао учинила?
- КОНЧИТА: Одговараћу само пред судом Револуције.
- ДОЛОРЕС: Знам: криво ти је што сам ја спасла живот Ил Командера, што су мени остали у нози зуби његове припитомљене звечарке, а

што сам и поред тога била најбоља у јуришима. А ти си одувек имала две леве ноге; кад смо јуришали, поскакивала си ко кенгур и изазивала већу забуну код нас, него код непријатеља!

КОНЧИТА: Ма, шта ја имам да разговарам с тобом. Тебе се партија одрекла.

РОЋКО: Стварно ћу ти разлупати гитару.

ДОЛОРЕС: Ћути, не прекидај ме!...

(Кончићи)

Значи, у томе је ствар: партија ме се одрекла, ја сам, дакле, обележена. А, зашто ме се одрекла?

КОНЧИТА: То знају и врапци на гранама.

ГИПСАНИ: Палите роштиљ, или ћу да вас пококам – рафално!

ДОЛОРЕС и

КОНЧИТА: Силенсио!

ДОЛОРЕС: Да, чула сам и ја за ту причу: одрекла ме се, јер сам држала куплерај с оне стране Попокатепетла. А, од чега је требало да живим? Од Револуције? Па, сваки метак кошта пола долара...!

КОНЧИТА: То знају и корњаче са Галапагоса!

ДОЛОРЕС: Камо среће да су и корњаче са Галапагоса учествовале у нашој Револуцији! Камо лепе среће да су и сви сакати, глуви и наглуви, одузети и полуодузети, кљастии и хроми, да је све што хода, плива, пузи, гмиже и лети било на страни наше Револуције. Тада бисмо непријатеља победили за три дана – и не би морали да у наше редове примамо и бића са пола мозга у глави!

КОНЧИТА: Ко ми то говори? Једна жена лаког морала!

ДОЛОРЕС: Можда сам “лака”, али сам поштена! А ти? Прва си дигла два прста кад се гласало о мојој партијског одговорности – али си и прва дигла обе ноге када сам отворила куплерај!

РОЋКО: Гладан сам, пуцаћу!

КОНЧИТА: Силенсио, омбре!... Долорес, то је гнусна клевета!

ДОЛОРЕС: Комплетној Другој Револуционарној брдско – планинској ударној бригади требало је више времена да да пређе преко тебе, него преко Аконкагве!

КОНЧИТА: Запушила сам уши – ништа не чујем!

- ДОЛОРЕС: За тебе није важила максима да је човек наше највеће богатство – него пенис!
- КОНЧИТА: Санта Мариа...
- РОЋКО: Де ла салуте.
- КОНЧИТА: Сад знам шта си ти, Кончита: ти си курва, бре!
- ДОЛОРЕС: А, ти си курва над курвама!
- КОНЧИТА: Тебе се партија одрекла, а мене није.
- ДОЛОРЕС: Нема више партије. Партија је умрла.
- КОНЧИТА: Ја нисам умрла и моја је партијска дужност да те презирем!
- ДОЛОРЕС: Е, па презири ме. Боли ме гузица!
- КОНЧИТА: Видиш колико си проста? И још се чудиш што смо те се одрекли?
- РОЋКО: Ово стварно нема смисла: ја вам уловим гризлија, а ви нећете да га ставите да се пече!
- ДОЛОРЕС: Ја се тебе одричем, Кончита.
- КОНЧИТА: Не долази у обзир! Ја треба тебе да се одрекнем, а не ти мене.
- ДОЛОРЕС: Ти си ме се одрекла кад ме се и партија одрекла. А, не можеш се двапут одрећи истог човека!
- КОНЧИТА: Али, Долорес... ти си ми још једина преостала од партијских другова. Ако ме се ти сада одрекнеш, то значи да ме се и Револуција одрекла?
- ДОЛОРЕС: Шта ти ја ту могу? Тако одречена живећеш до краја живота, и тек онда схватити све аспекте дубине мог положаја.
- КОНЧИТА: Не, не! Ја ћу се убити, ја ћу се обесити...!
- ДОЛОРЕС: Немој да претерујеш, Кончита...
- КОНЧИТА: Али, Долорес, ја сам те некада волела...
(Почне жесито да њлаче)
- РОЋКО: Шта је сад ово?
- ГИПСАНИ: Не наседај. То су глицеринске сузе.
- РОЋКО: Како знаш да нису праве?
- ГИПСАНИ: Пратим медије, Роћко. Ево, сада ће и Долорес да се заплаче.
- РОЋКО: Глупости...

ДОЛОРЕС: *(Почне да њлаче)*

Кончита, волела сам и ја тебе...!

РОЋКО: Јебо те, Гипсани, па ти си прочитао комад унапред!

ГИПСАНИ: Нисам, у питању је само урођени таленат... Видећеш: сада ће да се помире, загрле и изљубе – а онда ће се нама најевати мамице!

КОНЧИТА: *(Кроз њлач)*

Нисам тако мислила, миа Долорес...

ДОЛОРЕС: *(Кроз њлач)*

Знам, бамбина, знам... Дођи да те загрлим.

КОНЧИТА: Долазим да ме загрлиш.

(Загрле се ѓрчевиио, дуго њлачу, а онда се окрену ка Гиисаном и Роћку)

ДОЛОРЕС: За све су крива ова двојица!

ГИПСАНИ: *(Роћку)*

Шта сам ти рекао?

КОНЧИТА: Да ви нисте дошли на Попокатепетл, никада не бисмо на сцену изнели наш “прљави веш”!

РОЋКО: Ако сте завршили с прањем веша, ја бих се, ипак, вратио на ствар. А, то је: ко ће, да испече овог гризлија...?!

(Наједном се зачује звук ѡракѡора, који се ѡприближава и ѡосѡјае све јачи!)

ДОЛОРЕС: Тенкови... !

КОНЧИТА: На борбени положај!

ГИПСАНИ: Чекајте, какви тенкови?

(Долорес, искорисѡивши збуњеносѡ Гиисаноѡ, оѡме му ѡушкомиѡраљез из руку. Кончиѡа, ѡакође, оѡме од Роћка свој “калашњиков”. Обе за леђну са оружјем у борбени ѡоложај)

ДОЛОРЕС: Смрт фашизму!

КОНЧИТА: Слобода народу!

РОЋКО: *(Гледајући у даљину)*

Ви нисте нормалне! То су трактори!... Селѡаци ору њиве!

ГИПСАНИ: Нећете, ваљда, да пуцате?

ДОЛОРЕС: Не, него ћемо да пустимо Максимилијанове тенкове и пешадију да шенлуче по Попокатепетлу!... Кончита, спреми се!

РОЋКО: Какви тенкови, каква пешадија, то су само сељаци!

ГИПСАНИ: Побихете невинне људе!

КОНЧИТА: Дефетисти – марш у гардеробу!

ДОЛОРЕС: Нишани... Пали!

(Заједно оћале љушковићраљез и “калаињиков”. Зачују се јаци из Off-a!)

РОЋКО: *(Гледајући у даљину)*
Па, ово је масакр...!

КОНЧИТА: Тенк окреће цев према нама!

ГИПСАНИ: То је утоваривач кукуруза, а не топовска цев!

ДОЛОРЕС: Нишани... Пали!

(Поново заћуцају љушковићраљез и “калаињиков”. Све јачи јаци из Off-a!)

ГИПСАНИ: Јебо те – луде су ко струја!

КОНЧИТА: Падају!... Али, неки се и дижу...

ДОЛОРЕС: Не прекидај паљбу – удри по фолирантима!

(Звук моћора хеликоћтера који се љриближавају и који љосћаје све јачи!)

КОНЧИТА: Долази агресорски хеликоптер “Црвеног Крста”!

ДОЛОРЕС: Распали...!

РОЋКО: Чекајте, избацио је белу заставицу!

ДОЛОРЕС: Зато му и не треба веровати!... Кончита, припреми против хеликоптерски навођени пројектил!

КОНЧИТА: Разумем!... Шта му то беше?

(Погледа лево – десно љо сцени, а онда дохвћи неку каменчину сћремајући се да је баци на хеликоћтер!)
Пројектил припремљен!

ДОЛОРЕС: Пуни... Нишани... Чекај! Окрећу се, одлазе...!

КОНЧИТА: Избацио је неки пакетић с падобраном!

(На сцену се сћуића цићла с љадобраном. Кад се сћустћи, сви се окуће око ње.)

ГИПСАНИ: Цигла?

РОЋКО: Нешто пише на њој...

ДОЛОРЕС: Кончита, прочитај поруку.

КОНЧИТА: Зашто ја? Можда је минирана?

ГИПСАНИ: Минирана... цигла?

ДОЛОРЕС: Одбијаш наређење?

КОНЧИТА: Ситна су слова...

ГИПСАНИ: *(Узме циџлу у руке)*
Дај то овамо!
(Чиџа)
“Опокољени сте са свих страна снагама Црвеног Крста. Сваки отпор је узалудан. Захтевамо да у року од петнаест минута положите оружје. У противном, добиће свако од вас – по циглу у главу!”

ДОЛОРЕС: Ултиматум...!

КОНЧИТА: И, шта ћемо сада?

РОЋКО: Да бришемо, ето шта!

ДОЛОРЕС: Не сери, омбре!
(Пуцањ и фијук мейка!)

КОНЧИТА: Долорес, пази метак!

ДОЛОРЕС: *(Саџне се)*
Хвала ти, Кончита. Спасла си ми живот... Одмах приступамо извршењу Оперативног револуционарног плана за кризне ситуације! Кончита, вади план!

КОНЧИТА: Зашто ја? Зар твој није код тебе?

ДОЛОРЕС: Није... више.

КОНЧИТА: Како то мислиш: “није више”?

ДОЛОРЕС: Прогутала сам га још у оном аутобусу с почетка комада.

КОНЧИТА: Зашто ниси понела сендвиче?

ДОЛОРЕС: Појела сам га да не допао у руке непријатељу! А, где је твој Оперативни план?

КОНЧИТА: Ја сам га... употребила.

ДОЛОРЕС: У ком смислу?

КОНЧИТА: Није у смислу, него у кукурузу покрај језера Титикака!

ДОЛОРЕС: Шта?! Употребила си Оперативни план – за ону ствар?

КОНЧИТА: А ти си га конзумирала – као сендвич!

ДОЛОРЕС: Ја сам то учинила у крајњој нужди!

КОНЧИТА: И ја сам!

ДОЛОРЕС: Кончита, ово ти нећу заборавити док сам жива!

(Гийсаном и Роћку)

И, шта сада с њом да учиним? Да је убијем? Поједем? А, после кажу: Револуција једе своју децу. То нису бамбиноси, то су кретиноси!

(Звони Кончићин мобилни телефон.)

КОНЧИТА: Ало?... Ти си, Троцки?... Како си знао да сам овде?!... Ево извештаја: изгубили смо Оперативни план за кризне ситуације...

(Одмакне слушалицу од увета)

Како се дере, мама миа... Да, на вези сам... Шта да радимо? Црвени Крст нас је опколио и... Молим? Да говорим тајном шифром? Разумем!... “Кондор уср’о Гнездо. Гађају нас крупном сачмом!”... Да, чујем: “активирај Орловски Кљун”... Троцки, “Кљун се не диже”. Понављам: Кљун се не диже!”... Молим? ...”Носите се у мајчину”?... Не разумем шифру, Троцки... Шта? Није шифра?... Значи, да се носимо у мајчину, разумем! ... Шта још?... “Дебили”? Само тренутак да откључам шифру... Молим? Није шифра?... Аха, разумем.. Здравом, друже Троцки!

(Искључи мобилни. Осталима)

Ево поруке Троцког. Дешифровано, она гласи: “Носите се у мајчину, дебили једни!”

РОЋКО: Хвала, већ смо у њој!... Заиста не могу да поверујем да нико неће да испече овог гризлија?

КОНЧИТА: Какав гризли, зар не видиш да нам Револуција виси о концу?

РОЋКО: Гладна не можеш да спасеш ни себе, ни Револуцију!

КОНЧИТА: Хм, твоји резони почињу да ми се допадају...

РОЋКО: *(Покаже на њене груди)*

И мени твоји, сињорита.

КОНЧИТА: Хеј, полако, омбре... Јесте ли сви ви са Дорћола тако стидљиви?

РОЋКО: Ја сам најстидљивији.

КОНЧИТА: Онда, О. К... Хајдемо на клопу!

(Кончиџа и Роћко дохватају медведа и одвуку га иза каменог крстџа. Не дуго зајим, оданде се појави дим.)

ГИПСАНИ: Долорес, хоћеш ли коначно да спустиш тај пушкомитраљез, непрекидно ми је уперен у лево уво?

ДОЛОРЕС: Хоћеш да ти га уперим у десно?

ГИПСАНИ: Хоћу да се и ми прикључимо вечери.

ДОЛОРЕС: Иди! Навикла сам да будем сама на бранику Револуције.

ГИПСАНИ: Долорес, ти си морон! Дођи да једеш.

ДОЛОРЕС: Шта ако се хеликоптери Црвеног Крста врате? Ко ће да им се одупре?

ГИПСАНИ: Нека пуцају на камење!... Уосталом, Револуција и онако увек тече: ниједан је хеликоптер не може зауставити.

ДОЛОРЕС: Можда си у праву, Гипсани... Рат се не добија гладног стомака.

(Дим иза Каменог крстџа постојаје све гушћи. Појави се Кончиџа, видно распојасана и раичујана)

КОНЧИТА: Порка мадона! Ако одмах не дођете, овај ће да ме поједе пре гризлија!

(Зајамњење)

ЧЕТВРТА СЛИКА

(Сцена исџа. Гипсани, Роћко, Долорес и Кончиџа, након обилног оброка и пића, весели и загрљени, певају неку познајћу револуционарну песму, коју Долорес појави на гитари. Крај песме. Ајлауз.)

КОНЧИТА: Бравос, Долорес!... Када би и пуцала као што певаш, где би нам био крај?

ДОЛОРЕС: Молим? Зар непријатељски војници нису као сноплџе падали пред налетом мојих куршума.

КОНЧИТА: Падали су због блата, али су се и дизали...

ГИПСАНИ: Маните се дискусије, дођите да оперемо судове.

РОЋКО: Ја нећу да перем судове, ја сам убио гризлија.

КОНЧИТА: Без увреде, Долорес, али, с тим пушкомитраљезом не би погодила ни слона у свом дворишту!

ДОЛОРЕС: Шта фали мојој пушчци?

КОНЧИТА: Не каже се “пушчци”, него пушки... То ти је језичка промена претварања... На пример, не каже се: добићеш по “пичци”, него по “пички”!

ДОЛОРЕС: Кончита, знам да се у “језичке промене” одлично разумеш. Али, што се мог пушкомитраљеза тиче, на почетку Револуције то је било најмодерније оружје у одреду.

КОНЧИТА: На почетку Револуције сам и ја имала сисе, а не топовску ђулад!

ГИПСАНИ: Тише мало, чуће нас клинци из обданишта, а онда смо на-грабусили.

КОНЧИТА: Нека чују, ја немам шта да кријем. Уосталом, они пуцају из минобацача и топова и ништа не чују – а ти и даље прангијаш из тог музејског експоната!

ДОЛОРЕС: Ако ти се не допада, можеш овога часа да напустиш нашу револуционарну борбу!

КОНЧИТА: Сада ми то кажеш, када си ме довукла мечки на брлог?

РОЋКО: Мечку сам ја лично ликвидирао.

ДОЛОРЕС: Сама си се прикључила, Кончита...

КОНЧИТА: Нисам очекивала да ћу непрестано бити жива мета...

ДОЛОРЕС: Увек си имала довољно муниције...

КОНЧИТА: Није све у муницији! Рат се добија и душом...!

ДОЛОРЕС: Душом? Зар то ти говориш, Кончита? Шта ти је то овај Дорћолац урадио док сте пекли гризлија?

КОНЧИТА: Долорес, криво ми је због неких ствари... Прве смо нас две почеле да убијамо Максимилијанове гардисте, још онда кад се мислило да су направљени од гвожђа, а не од крви и меса... Сви су нам се тада смејали и говорили да ћемо настрадати, кад – тад. А, после, шта се догодило? Кад су видели да и они падају као кегле – сви су се револуционари бацили на убијање! Једно време нигде живог гардисту ниси могао да нађеш!

(Гипсани се, у међувремену, ѿиђео на узвишицу и зледа у даљину)

ГИПСАНИ: За гардисте, не знам, али, ово је нешто много веће...

- ДОЛОРЕС: (*Погледа кроз дозлед*)
Тутос диаблос... тенк!
- КОНЧИТА: (*Ойме јој дозлед*)
Јебо те, стварно тенк. Бришемо одавде, моменталисимос!
- РОЋКО: Мало морген! Нема бежаније док нам не исплатите лову!
- ДОЛОРЕС: Станите! Драги моји ратни другови, саборци моји, револуционари моји, веома сам узбуђена у овом тренутку. На-лазим се на прагу свог највећег ратног херојског дела: ско-чићу на Максимилијанов тенк и претворићу га у изгужвану конзерву!
- ГИПСАНИ: Ти си луда, разбиће те ко дете звечку!
- КОНЧИТА: (*Гледа кроз дозлед*)
Чекај, можда и није тенк... ?
- ДОЛОРЕС: Него шта је, аутобус? Да чекам, па да га кокне неко други?
Тако сам и остала без три ордена народног хероја!
- КОНЧИТА: Ако се ја питам, ниси заслужила ни плакету Месне заједнице.
- ДОЛОРЕС: Видећемо ко је шта заслужио... Спремај Молотовљев коктел!
- РОЋКО: Браво! Опасност наилази, а ти би да лочеш!
- ДОЛОРЕС: Тако ми и треба! Уместо да се дружим са правим дивер-зантима, ја губим време са дилетантима. Молотовљев коктел јесте – експлозивна направа! Ла бомба!
- РОЋКО: Зашто не употребиш праву бомбу?
- ДОЛОРЕС: О, студиариос дел мундо! Зато што је Молотовљев коктел симбол револуционарне бомбе и народног устанка! Хоћу да уђем у историју на симболичан, а не на прозаичан начин! Дајте ми флашу!
- ГИПСАНИ: Нема више текиле, све сте попиле!
- ДОЛОРЕС: Празну, омбре...!
- ГИПСАНИ: А, тога има...
- ДОЛОРЕС: (*Узме флашу*)
Сада ми је потребна једна крпа...
- КОНЧИТА: То није проблем, ја сам ионако сва у крпама.
- ДОЛОРЕС: Откини један џеп.
- КОНЧИТА: Зашто ти не откинеш свој?
- ДОЛОРЕС: Како да уђем у историју без једног џепа?

- КОНЧИТА: Можда и ја хоћу да уђем у историју?
- ДОЛОРЕС: Ко си, бре, ти да уђеш у историју? Само једна обична сињорита са великим сисама и мобилним.
- КОНЧИТА: А ти си са великим дупетом и гитаром. Не дам свој џеп!
- ДОЛОРЕС: *(С љађењем ошкине џеј са своје блузе)*
Беднице, тенк ми се приближава, а ти кукаш због једног џепа... А, сада, бензин...
- КОНЧИТА: Е, немамо ни бензин, а ни текилу. У историју ћеш да уђеш – кад бандера пролиста!
- ДОЛОРЕС: *(Лући се челу)*
Резервно пуњење!...
(Узме џитиару, олабави жице на њој, а онда испод њих завуче руку у резонантни ошвор и – извуче боцу шекиле. Прво најтеже из ње један добар џуиљај, а затим сипави крју у боцу и припали је шибицом. Сукне љамен! Подигне високо боцу у вис, као бакљу и пријумфално се обради свима)
Ај би бек!...
(Са боцом шекиле која се љуши, изјури са сцене)
- КОНЧИТА: *(Видно пошресена)*
Долорес...?
(Зайлаче се)
Зар мислиш да ћу те оставити у овом часу?... Вива ла муерте!
(Изјури и она за њом)
- РОЉКО: Оне одоше, а ми кинту не видосмо...
- ГИПСАНИ: Вратиће се.
(Узме џитиару)
- РОЉКО: Шта ћеш с том гитаром?
- ГИПСАНИ: *(Седне на ковчеж, почне да најтеже жице, да штиимује џитиару...)*
Да и ми засвирамо и запевамо нешто за нашу душу... Интонација: до, ре, ми...!
- (Гипсани засвира и запева познају кулћину београдску манџујску љесму: “Манџујско ошело”. Рољко му се испрва љихо, а онда све љласније пријдружи у љевању. Крај љесме. Зашамњење.)*

ПЕТА СЛИКА

(Долорес и Кончиџа седе на ковчежу, ојрљене баруџом и обојене белом бојом, док Гипсани и Роџко, уз помоћ кофе са водом и сунђером, покушавају да их ојеру.)

ГИПСАНИ: Разумем да се деца овако усвиње, али, две маторе револуционарке... ?!

ДОЛОРЕС: Ко је матор?

ГИПСАНИ: Не само што си матора, Долорес, него си и луда: бацила си бомбу на машину за обележавање пешачког прелаза!

ДОЛОРЕС: Како сам могла знати да на Попокатепетлу, усред Револуције, империјалисти обележавају пешачке прелазе?

ГИПСАНИ: Али, могла си да видиш...

ДОЛОРЕС: Лако је теби да причаш: док сте ви пецали смуђе на Дорћолу, ми смо овде непрестано доживљавале стресне ситуације!

РОЉКО: Да, фарбали сте се бојом, ко деца...

(Одбаци сунђер)

Толико од мене, боље не могу да вас оперем!

ГИПСАНИ: *(Одбаци и он сунђер)*

Ни ја! Доста је било зезања: време је да испуните своје обавезе!

ДОЛОРЕС: Чекај, полако, не можете да ме оставите овакву... полу белу.

РОЉКО: Зашто? Хоћеш... полу жуту?

ДОЛОРЕС: Изгледам као споменик по коме серу голубови!

РОЉКО: То ћеш једног дана заиста и да постанеш. Споменик Револуцији!

ДОЛОРЕС: *(Покаже на Кончиџу)*

Је ли? А., зашто њој то не кажеш? И она је офарбана?

КОНЧИТА: Ја сам нешто сасвим друго.

ДОЛОРЕС: Тачно! Кад би од тебе направили споменик, он би се срушио унапред, од тежине твојих сиса!

КОНЧИТА: А твој би се срушио уназад... зна се због чега.

ГИПСАНИ: О чему, бре, вас две причате? Хоћете ли коначно да се узбиљите и да завршимо наш посао?

- ДОЛОРЕС: Који посао?
- ГИПСАНИ: Знаш ти добро, Долорес... Лову на сунце!
- ДОЛОРЕС: Одакле нама новац, омбре? Имаш ли ти уопште појма колики су режијски трошкови једне Револуције?
- РОЋКО: Шта се то нас тиче? Ми смо упркос свакојаком шиканирању којем смо на овој планини били изложени, обавили своје уговорне обавезе!
- ДОЛОРЕС: Револуција ће вам за то увек бити захвална...
- ГИПСАНИ: О захвалности ћемо другом приликом. Сада нам исплатите наш новац, како би смо што пре напустили, ово, да се благо изразим, необично место.
(*Пружи јој признаницу*)
Изволите признаницу!
- ДОЛОРЕС: (*Узме признаницу*)
У реду, нема проблема, ми увек извршавамо наше обавезе...
(*Извади новчаник, одброји некакав новац и сипра га Гипсаном у руке*)
- ГИПСАНИ: (*Узме новчанице, погледа их, а онда с зађењем окрене једну према свейлу*)
Шта је ово?
- ДОЛОРЕС: Новац.
- ГИПСАНИ: Какав новац?
- ДОЛОРЕС: Папирни.
- ГИПСАНИ: Видим да је папирни, али – чији је?
- ДОЛОРЕС: Како чији? Наш.
- ГИПСАНИ: Ваш, је ли? А, како се зове тај... ваш новац?
- ДОЛОРЕС: Па, то овде свако зна... “Робеспјер”!
- РОЋКО: Како, бре? Ро... бо...
- КОНЧИТА: “Робеспјер”!
- ДОЛОРЕС: Да. Један “Робеспјер” јесте основно платежно средство.
- РОЋКО: А, где то?
- КОНЧИТА: Свуда!
- ГИПСАНИ: Куда, свуда?
- ДОЛОРЕС: Свуда! По целом Попокатепетлу... !

- РОЋКО: Ти нас зајебаваш.
- ГИПСАНИ: Роћко, смири се, немој да псујеш... Долорес, немој да нас зајебаваш, пичка ти матерна!
- ДОЛОРЕС: Ију, то од тебе нисам очекивала.
- ГИПСАНИ: Него шта си очекивала? Погодба је у доларима – а не у ро... ро... робо...
- КОНЧИТА: “Робеспјерима”!
- ГИПСАНИ: Да, то! Долорес, хоћеш ли да кажеш као ти немаш доларе?
- ДОЛОРЕС: Ма, какви долари, ни један цент. А, и шта ће ми, кад “робеспјери” овде више вреде од долара!
- ГИПСАНИ: Роћко, хватај сандук!
- РОЋКО: Молим?
- ГИПСАНИ: То што си чуо. Враћамо се.
- РОЋКО: Куда?
- ГИПСАНИ: Натраг на Дорћол! Однећемо овог Ил Командера на Ново гробље и спустићемо га у прву рупу на коју наиђемо!
- ДОЛОРЕС: Станите! Не можете то да ми учините.
- ГИПСАНИ: Баш хоћемо!... Роћко, дижи га!
- РОЋКО: Кога...?
- ГИПСАНИ: Сандук, бре!
- ДОЛОРЕС: *(Одједном, из свој ѿонча извуче – ручни бацач!)*
Е, неће моћи!
(Ућери оружје у њих двојицу)
Да нисте мрднули одатле!
- КОНЧИТА: Долорес, шта ти је? Ако опалиш из тог бацача, растурићеш пола брда!
- ДОЛОРЕС: Баш ме брига! Ил Командеро остаје овде... !
- ГИПСАНИ: Онда сви остајемо овде! Сандук је минирао, то сам вам рекао још на почетку комада.
- ДОЛОРЕС: Да, али ти нико није поверовао?
- ГИПСАНИ: Хоћеш да провериш? Хајде, пуцај...
- РОЋКО: Ђути, Гипсани, језик прегриз’о!

- ГИПСАНИ: Пуцај, само да знаш: Ил Командерове кости ћеш после да сакупљаш по целом Попокатепетлу – пошто прво сакупиш своје сопствене!
- КОНЧИТА: Аве Мариа, овај се не шали.
- ГИПСАНИ: Шта је било? Шта чекаш?... Зорт, а?... Спуштај тај ручни бацач, или ћу одмах да активирам експлозив!
- КОНЧИТА: Долорес, ти си матора, али, мисли на мене: ја треба да рађам децу, да имам унучиће, праунучиће...
- ДОЛОРЕС: Не сери, сењорита... !
- ГИПСАНИ: Ја бројим: један, два, три, четири, пет, шест...
- РОЋКО: Стани, бре! Броји се до три!
- ГИПСАНИ: Зашто?
- РОЋКО: Немам појма, али, тако се ради!
- ГИПСАНИ: Добро, немој да се нервираш! Идемо поново: један... два...
- ДОЛОРЕС: *(Сћусћи бацач на земљу)*
Чекај, омбре! Да се договоримо.
- ГИПСАНИ: *(Роћку, њријумфално)*
А, шта кажеш?
- РОЋКО: Да није било мене, бројао би до хиљаду.
- ДОЛОРЕС: Сењор Гипсани, ви и не слутите шта нама значи појава Ил Командера, овде и у овом часу. Колико је важно за нашу Револуцију да његове свете револуционарне мошти почивају на врху Попокатепетла!
- РОЋКО: Ако вам је то толико важно, зашто се цењкате?
- КОНЧИТА: Не цењкамо се, него – немамо! Окрутни порезници цара Максимилијана опљачкали су све наше сељаке, те сада ми немамо одакле да намиримо наш револуционарни буџет!
- РОЋКО: Лажеш као крава!
- КОНЧИТА: А ти сереш као бик!
- ДОЛОРЕС: Кончита, немој да будеш проста! Сењор Роћко, немојте обраћати пажњу на њен речник, јадна Кончита је још као дете изгубила оба родитеља у вртлогу Револуције!
- КОНЧИТА: *(Тихо)*
Долорес, не кењај толико... !

ДОЛОРЕС: Ето, баш вам о томе и говорим... Зато нам је Ил Командеро толико и потребан...

(Падајући све више у занос)

Потребан нам је да повратимо наш револуционарни дух, наше револуционарно достојанство, да након победе Револуције која је на видику, одмах успоставимо правну државу и да на поштеним револуционарним суђењима осудимо на смрт вешањем све наше непријатеље!...

(У све већем заносу)

Свете мошти Ил Командера уградићемо у сваки камен величанственог споменика, монументалне куле коју ћемо подићи на врху Попокатепетла, а која ће се звати: "Ла герилла"!... Изградићемо хотеле, прилазне путеве, трим – стазе, мини – голфове, скијашке скакаонице – ово ће место постати највећи светски туристички центар!...

(У правој екстази)

Сви ће се револуционари из целог света сјатити на Попокатепетл, као муве на лепак! Продаваћемо значке, беџеве, мајице са ликовима најпознатијих светских револуционара! Успоставићемо грандиозну маркетиншку службу, организуваћемо семинаре из герилског ратовања, вршићемо свакодневне атентате на насумице одабране мете из телефонског именика... Нећемо се зауставити све док једног дана цео свет не постане оно што је одувек и требало да буде – Ил Гранде мундо да Револуционарија универзадос!

(Зачује се фијук гранања, а онда експлозије свуда око њих!)

КОНЧИТА: *(Гледајући догледом у даљину, хладнокрвно)*

Непријатељ поново дејствује минобацачима великог калибра, са задивљујућом прецизношћу!

ДОЛОРЕС: За кога, бре, ти навијаш, Кончита?

КОНЧИТА: Само објективно извештавам о ратној ситуацији – и не држим митингашке говоре док нам је глава у торби!

ДОЛОРЕС: То ти је, као, некаква алузија, а?

КОНЧИТА: Ма не, само гласно размишљам...

ДОЛОРЕС: У реду, после ћемо о томе.

(Она и Кончића руйински дохватају своје оружје)

Удри по непријатељским борбеним формацијама, свим средствима, пали...!

РОЋКО: *(Гледајући у даљину)*
Ако смем да приметим, то су...

КОНЧИТА: Оклопна кола, пали!

ГИПСАНИ: *(Гледајући у даљину)*
Али, то је...

ДОЛОРЕС: Амфибијске јединице – удри рафалом!

РОЋКО: Не пуцајте по...

КОНЧИТА: Нема милости за империјалисте!

ГИПСАНИ: Какви империјалисти, то су...

ДОЛОРЕС: Браво, Кончита, погодила си команданта!

РОЋКО: Не! Погодили сте...

КОНЧИТА: У чело, тачно између два увета...!

ДОЛОРЕС: Командни штаб гори!

ГИПСАНИ: Запалили сте летњу позорницу заједно с глумцима!

КОНЧИТА: Начелник штаба управо испија отров!

РОЋКО: То је писац који испија вињак!

ДОЛОРЕС: Повлаче се!

КОНЧИТА: Беже... !

ДОЛОРЕС: Све плива у локвама крви...

КОНЧИТА: Мртви носе рањене на леђима...

ДОЛОРЕС: А живих више нема!

РОЋКО: *(Прекрсти се)*
Амин.

ГИПСАНИ: Не! Роћко – не!

РОЋКО: Шта не?

ГИПСАНИ: Ниси смео да изговориш ту реч!

РОЋКО: Зашто?

ГИПСАНИ: Зато што активира експлозив у сандуку. То је шифра!

РОЋКО: Шта је шифра? Амин... ?

ГИПСАНИ: Неее... !

РОЋКО: Није: амин?

ГИПСАНИ: Роћко – умукни!

РОЋКО: Да ли је нешто експлодирало?

ГИПСАНИ: Није... Али, не разумем, зашто није?

(Наједном се зачује, као из велике дубине, исјрва слаба, а онда све јача, пошмула грмљавина, која поштане заљушујућа, а сцена као да почне да подрхшава! Долорес искорачи најред, шепајући на ону ногу која "осећа" ерупцију вулкана!)

ДОЛОРЕС: Зато моја нога разуме! Твоја шифра није активирала ковчег, него вулкан, санта мадредуес! Попокатепетл се пробудио!

ГИПСАНИ: Глупост! И деца у школама знају да је то угашени вулкан.

ДОЛОРЕС: Је ли? А зашто нам се онда помера тло под ногама?

ГИПСАНИ: О чему то говориш?

КОНЧИТА: Најебаћемо ко жути, све због твоје глупе шифре!

РОЋКО: Кончита, као мојој вереници, забрањујем ти да се вулгарно изражаваш!

ДОЛОРЕС: Шта?! Верила си се за овог Дорћолца?

КОНЧИТА: Него, за кога? У Мексику су се сви мушкарци међусобно поубијали!

ДОЛОРЕС: Револуција тражи жртве, Кончита... !

КОНЧИТА: Нећу више да будем револуционарка, хоћу да postanем поштена жена и домаћица!

ДОЛОРЕС: Ко да гледам латиноамеричку серију...

(Грмљавина поштане нејодношљиво јака.)

ГИПСАНИ: У помоћ, тресе ми се тло под ногама!

РОЋКО: Сигурно да ти се тресе, кад си појео пола гризлија!

ГИПСАНИ: Не сери, Роћко, него помагај!

ДОЛОРЕС: Глупост, ово је угашени вулкан.

ГИПСАНИ: Иди у пичку материну!

ДОЛОРЕС: Ко ме ти то?

ГИПСАНИ: Теби, моја Долорес... !

ДОЛОРЕС: *(За себе)*

Како је поетичан... Таквог те волим, Гипсани!

ГИПСАНИ: Молим? Ништа не чујем, бука је!

(Сцена се замрачи, а флешеви црвене светлосћи почну да освајају сцену!)

КОНЧИТА: Гледајте, вулкан избацује лаву!

РОЋКО: Као да избацује и неке људе!

ДОЛОРЕС: Авај, ништа не видим, заборавила сам наочаре код гинеколога у Ла Пазу!

КОНЧИТА: Ја видим!

ДОЛОРЕС: Пренеси догађај, Кончита, као телевизијски коментатор!

КОНЧИТА: Си, Долорес!... Дакле: Драги гледаоци, поздравља вас ваш домаћин, сињорита Кончита, из независне телевизијске компаније ТБЦ! Пратимо ерупцију угашеног, то јест, бившег угашеног, а сада активног вулкана, Попокатепетла... !

ДОЛОРЕС: Добро, добро, пређи на ствар...

КОНЧИТА: Из планине која се распукла као банатски дулек, на врху лаве која кипи као млеко из лонца, на крилима ватре и дима...

РОЋКО: *(У публику)*
Кад глумцу даш микрофон, најebaо си...

КОНЧИТА: ... излећу водећи светски империјалисти, који су се, пред налетима одреда Револуције, до сада скривали у утроби Попокатепетла!... Први је председник Америке у свом блиндираном авиону “Аир форце 1”, или “Аир форце 2”... а, можда је и “12”, одавде се не види баш најјасније... У ствари, они излећу одвојено, то јест, председник је испао кроз прозор свог авиона “Аир форце 1”, или “2”, или “Аир форце 12”, јебем ли га... но, свеједно! Он излеће на једну страну, а његов авион на другу... Одмах за њим, драги гледаоци, јашући на “томахавку” излеће и премијер Велике Британије... Авај, премијер се управо оклизнуо и спао са “томахавка”, који је наставио лет и забио се председнику Америке у... али, сад то није важно... Ево га и председник Француске са флашом шампањца у једној руци, то јест, у јединој руци, јер му је другу одсекла гиљотина!... Али, драги гледаоци независне телевизије ТБЦ, ту прича није крај!...

ГИПСАНИ: На мојој кабловској, овог канала нема.

КОНЧИТА: Јер, шта се даље дешава? Погађате: лава наставља да куља, а с њом и мрски империјалистички кругови запада и вође новог светског поретка!... Појављује се и канцелар Немачке, јашући на метли марке “Фолксваген”, док му је на глави кофа за прање степеништа марке “Ростфрај”!... Ах, најзад, ево га и

председник револуционарне и братске Русије. Он с гађењем гледа на целу ситуацију и повраћа по гнусним империјалистима, док покушава да ухвати по који долар који испада из џепа председнику Америке!... Најзад, лава стиже скоро до неба, а на њеном врху сви до сад поменути учесници овог медијског спектакла хрле један према другом, шире руке и хватају се у коло... Они играју, драги гледаоци, да, они играју шумадијско коло! То је још један непобитан доказ да међународна заједница подржава демократске промене у једној малој земљи на брдовитом Балкану!... Они, тако загрљени, лете према небу! Небо се отвара и прима их у своја недра. Они срећни нестају у небеском плаветнилу!... Више се не виде!... Никад више!... Ох, драги гледаоци, како је ово тужно – потресан историјски догађај!...
(Почне да њлаче)

ДОЛОРЕС: Кончита, у реду је, схватили смо... Сада смањи доживљај, јер, колико видим, отвара се рупа у земљи, а ми ћемо кроз њу да пропаднемо, као кроз пољски клозет!

КОНЧИТА: Загрлимо се, чврсто!

ГИПСАНИ: Нисам ти ја вереник...

КОНЧИТА: Роћко, загрли ме!

РОЋКО: (Загрли је)
Уф, 'оћу... !

КОНЧИТА: И ти, Долорес!...

ДОЛОРЕС: (Ухвати се у загрљај)
Бодеш ме сисама...

КОНЧИТА: Хајде, Гипсани, загрли ме, немам шугу!

ГИПСАНИ: (Ухвати се и он у загрљај с њом)
Не каже се забадава: “дављеник се и за сису хвата”.

КОНЧИТА: Шта год да се деси, не испуштајмо једно другог!

РОЋКО: Нема теорије...

КОНЧИТА: Ако нас вулкан прогута на овом месту, избаци ће нас на неком другом!... Куда лава, ту и ми!... Ко жели да живи, преживеће!... Заједно смо јачи!

РОЋКО: Амин!

СВИ: Но, кретино... !

(Јака експлозија. Поклопац мртвачког ковчега се с њреском ошвори, из њега покуља дим, а у њему се усјрави – Луне, ноћни чувар лучког складишта с Дорћола, у униформи и у сјању озбиљног мамурлука!)

ЛУНЕ: Ко је рекао дупли вињак?

ГИПСАНИ: *(Зайњено)*
Луне...?!

ЛУНЕ: Молим?

(Долорес и Кончита ујере оружје у Лунеја)

ДОЛОРЕС: Ко је сад, па ово?!

КОНЧИТА: Руке и вис!

ЛУНЕ: Не чујем... ?

ДОЛОРЕС: *(Подигне љушковићраљез)*
Ако ти ја прочачкам уши, чућеш и како трава расте!

ЛУНЕ: *(Зачуђено је љогледа)*
Нова конобарица... ?

РОЋКО: Луне, откуд ти овде, пичка ти матерна?

ЛУНЕ: Како се то изражаваш, Роћко?... Прво плати пиће, па онда псуј!
(Коракне љрема њима)

ДОЛОРЕС: Стој! Ни корак више!

ГИПСАНИ: Чекај, бре! Како си ушао унутра?

ЛУНЕ: У шта?...
(Погледа у ковчеж)
Аха, супер је овај кревет: спавао сам ко мртав!

РОЋКО: То није кревет, него мртвачки сандук!

ЛУНЕ: Свеједно, врло је удобан...

РОЋКО: Спавао си у њему петнаест дана!

ЛУНЕ: Био сам уморан ко пас...

ГИПСАНИ: Био си пијан ко клен!

ЛУНЕ: Немој да вређаш, Гипсани, ја имам своје достојанство...
(Гледа око себе)
Зашто овде две мале не доносе пиће?

ГИПСАНИ: Зато што ниси у “Дунавској лагуни”, него на Попокатепетлу!

ЛУНЕ: Где... ?!

- ГИПСАНИ: Ово је Попокатепетл, планина, вулкан, а ми смо у Мексику!
- ЛУНЕ: Мислиш... ви сте у Мексику, а ја сам на Дорћолу?
- РОЋКО: Сви смо у Мексику, идиоте пијани!
- ЛУНЕ: Опет псујеш... А, који ћу ја курац у Мексику?
- КОНЧИТА: То ти нама треба да кажеш, амиго!
- ЛУНЕ: Извините, не говорим шпански...
- ДОЛОРЕС: Нас мом курсу ће да проговориш и кинески, буди без бриге!
- РОЋКО: Шта ти је то у џепу?
- ЛУНЕ: *(Погледа у свој џеп на сакоу, из коџа вири лисић њајира)*
Немам појма... А, шта кажеш на сако? Узео сам га од оног “шанера”, Кљунавог... “Бренд” буразеру!
- ГИПСАНИ: Луне, не сери више!
- (Гијсани му истиргне њајир из џепа, њрочијџа џа, а онда, ко да џа је џром ударио, без речи џа њружи Роћку).*
- РОЋКО: *(Чијџа наџлас)*
“Драги наши компањони стари,
беше је ово једна шала мала;
у Мексико посласмо вас зорно,
и Лунета утерасмо провизорно.
Кад на Попокатепетл попнете се стрми,
на високе мексиканске стене,
тад сетите се “Дунавске лагуне”
и друштванцета из треће смене!”
- ГИПСАНИ: Зајебали су нас, Роћко... !
- РОЋКО: Мислиш: зајебали су тебе, а ти си зајебао мене?
- ДОЛОРЕС: Луне, или како се већ зовеш, почни да причаш, ако ти је живот мио!
- ЛУНЕ: О чему, лепотице?
- ДОЛОРЕС: О свему... лепотане са Дорћола!
- ЛУНЕ: О. К., само, нешто ми је грло суво и запушено...
- КОНЧИТА: *(Гурне му цев оружја у усџа)*
Хоћеш да ти га проџарам “калашњиковим”, а?
- ЛУНЕ: Добро, де, полако, баш немате смисла за шалу. Шта хоћете прво?

- ГИПСАНИ: Прво: како си доспео овамо!
- ЛУНЕ: Опуштено, не сећам се, бре.
- РОЋКО: Кончита, подсети га...
- ЛУНЕ: Стани!... Уф, јебо те, како сте нетолерантни... Оно једино што знам јесте да смо прошло вече пили у “Дунавској лагуни”.
- РОЋКО: Није прошло вече, него пре петнаест дана!
- ЛУНЕ: Добро: прошло, претпрошло, петнаест дана, није важно, било је супер... Дакле, ми смо пили, и пили, и пили... А, да! Онда су они “шанери” предложили, нешто, као, умро Ил Командеро, па да, као, код вас, наручимо мртвачка кола у вашој фирми и... и... јеби га, скупише неку лову да вам плате аванс, као, оно, па да ви запалите за Мексико – а, одакле ја унутра, јеби га, немам појма.
- РОЋКО: Стрпали те пијаног, будало!
- ЛУНЕ: Мене, пијаног? Ма, ајде...
(*Кончиши*)
Душо, хоћеш ли чика Лунету да донесеш један дупли...
- ГИПСАНИ: Добићеш пиће, само да поновимо: значи, као фол, умро неки Ил Командеро, па...
- ЛУНЕ: А, не, Гипсани, грешаш: Ил Командеро је стварно умро.
- РОЋКО: Опет сереш, Луне...
- ЛУНЕ: Умро, бога ми, на Дорћолу.
- ГИПСАНИ: Лажеш! То су га они дрипци из “Лагуне” измислили, само да нас зајебу!
- ЛУНЕ: Није тачно! Ил Командеро је, заиста, био мексички револуционар, који је побегао од ЦИЕ и сакрио се на Дорћолу. Јебо те, колико је лозоваче он попио – све док јадан није изненада умро од цирозе јетре... истина, пре двадесетак година!
(*Прекрси се*)
Нека му је лака земља.
- РОЋКО: Пре двадесет година?... Е, до курца.
- КОНЧИТА: (*Пренеражено*)
Роћко...?!
- ДОЛОРЕС: Чекај, чекај... Хоћеш да кажеш како је Ил Командеро заиста живео на Дорћолу?

- ЛУНЕ: Јесте, очију ми ових, крста ми овог... али је умро, одавно, јеби га.
- ДОЛОРЕС: Е, па није, јеби га.
- ЛУНЕ: Шта: није?
- ДОЛОРЕС: Није умро, кретино!
- ЛУНЕ: Рекох ти да не говорим шпански...
- ДОЛОРЕС: Ил Командеро је жив!
- ЛУНЕ: Како, бре, жив, јебо те, лично сам му био на сахрани, попили смо сваки по литар вињака за покој његове душе...
- ГИПСАНИ: Долорес, стварно, како то мислиш: жив је?
- ДОЛОРЕС: Гипсани, хоћеш ли ти заиста да узмеш неку лову за овај твој јебени пут око света, или ће твоји алкоси из “Дунавске лагуне” до краја живота да причају како су насанкали Гипсаног и Роћка?
- ГИПСАНИ: Хоћу лову, нормално...
- ДОЛОРЕС: А да ли би Долорес платила и један цент за пијаног Лунета са Дорћола?
- ГИПСАНИ: Јок.
- ДОЛОРЕС: А да ли би Долорес платила пуно за једног Ил Командера?
- ГИПСАНИ: За њега – би.
- ДОЛОРЕС: Значи... ?
- ГИПСАНИ: Значи... шта?
- ДОЛОРЕС: О, санта деус, с ким ја хоћу да направим посао!... Значи да је Ил Командеро – жив!
- РОЋКО: Чекај мало, Долорес, ако је жив, како смо га онда, као фол, дотерали мртвог у ковчегу?
- ДОЛОРЕС: Опуштено... Он јесте био мртав, али је малопре изненада оживео и устао! Клиничка смрт, Роћко, то се стално догађа, пише у новинама!
- РОЋКО: У којим новинама?
- ГИПСАНИ: У “Попокатепетловој лави”!
- РОЋКО: Никад чуо...
- ЛУНЕ: Ако нема вињак, може и нешто друго, на пример, лоза...

- КОНЧИТА: Може једна лоза, довољно дебела да те за њу обесим!
- ДОЛОРЕС: Кончита, смањи доживљај, разбијаш ми концентрацију...
- ГИПСАНИ: Само мало! Дакле, овде није оживео Ил Командеро, него Луне?
- ДОЛОРЕС: Погрешно!... Ово пред нама није Луне, него – баш, Ил Командеро, главом и брадом!
- РОЋКО: Али, он, онда, личи на Лунета, пичка му матерна!
- ДОЛОРЕС: Наравно да личи – кад се Ил Командеро подвргао пластичној операцији лица, не би ли побегао од агената ЦИЕ, који су хтели да га ликвидирају на Дорћолу!
- ГИПСАНИ: Долорес, о чему ти то?
- ДОЛОРЕС: Немамо пуно времена. Слушај ме добро, Гипсани: теби треба лова, зар не?
- ГИПСАНИ: Треба ми.
- ДОЛОРЕС: А мени, за победу наше Револуције треба симбол, треба ми Ил Командеро? Да, или не?
- ГИПСАНИ: Да.
- ДОЛОРЕС: Онда... ?
- ГИПСАНИ: Онда, шта?
- ДОЛОРЕС: Ти мени Ил Командера, а ја теби – лову!
- ГИПСАНИ: Али, ово није Ил Командеро, него Луне, ноћни чувар лучког складишта са Дорћола.
- ДОЛОРЕС: Шта ме боли курац ко је, Гипсани?!... Има униформу, прикачићу му неко ордење, фацу му је ремонтвао хирург ди пластико – чик да неко каже како то није Ил Командеро, одмах ћу да га стрељам као колаборационисту!
- ГИПСАНИ: Значи, тако... ?
- ДОЛОРЕС: Тако.
- ГИПСАНИ: Има ту неког резона... Роћко, шта ти кажеш?
- РОЋКО: Звучи коректно...
- ЛУНЕ: Шта?! Педерчине, хоћете да ме продате као бело робље!
- ГИПСАНИ: Кончита, утишај га док водимо пословне разговоре.
- КОНЧИТА: Са задовољством.

(Кончиџа му уџура мараму у сџа и брзо свеже руке на леђима. Луне остиане до даљњеџ да се коџрца, неразговейно мумлајући кроз мараму.)

ГИПСАНИ: Долорес, кара миа, можда бисмо и постигли неки договор, само...

ДОЛОРЕС: Само, шта?

ГИПСАНИ: Не могу да ти продам Лунета за те твоје “робеспјере”... Мораш негде да пронађеш зелене доларе.

ДОЛОРЕС: Како, Гипсани? Рекох ти да немам ни цента.

ГИПСАНИ: Бојим се да од посла, онда, неће бити ништа... Роћко, враћај га у ковчег и правац – Дорћол!

ДОЛОРЕС: Чекај!... Шта ако имам да ти понудим нешто вредније од долара?

ГИПСАНИ: Вредније од долара? Шта би то могло бити, Долорес?

ДОЛОРЕС: Можда ово, Гипсани.

(Долорес ѓриђе каменом крсџу на средини сцене, уџре снажно с обе руке о њеџа – а крсџ се, као на механизму, савије до земље! Долорес завуче руке у руџу која се исџод крсџа оџвори... и из џочне да извлачи некакве велике, набијене кесе и да их сџавља у мрџивачки ковчеџ. Када извуче и џоследњу кесу, џоново враџи крсџ на своје месџо, а онда донесе џу кесу и сџави је џред Гџсаном џред ноџе. Пружи му нож.)

ДОЛОРЕС: Расеци.

(Гџсани узме нож, клекне и расече кесу, а из ње се џросџе белих џрах. Он узме мало џраха на џрсџ, лизне џа, а онда се џолако усџрави, враџи јој нож и џоџледа је у очи.)

ГИПСАНИ: Долорес, ово је... ?

ДОЛОРЕС: Си, амиго, најфинији!... Узми, или остави.

(Пауза. Сви сџоје без речи и без џокреџа. Само се Луне бесџомоћно коџрца. Онда Роћко џолако џриђе, узме и џу кесу, однесе је до ковчеџа, сџусџи и њу унуџра и с џџреском заклойи џоклойац.)

РОЋКО: Гипсани, време је да се вратимо кући.

ГИПСАНИ: Изгледа да је тако. Онда, још једанпут: збогом... моја Долорес.

ДОЛОРЕС: Адис, омбре... И, пажљиво с тим кесама. С њима можеш да купиш сваку револуџију на свету!... Кончита, шта ти чекаш?

КОНЧИТА: Не разумем...

ДОЛОРЕС: Иди. Иди с њим, да заједно пецате смуђеве у Дунаву... Иди, бамбина, моменталисимо!

КОНЧИТА: А ти, Долорес?... Пођи и ти с нама!

ДОЛОРЕС: *(Насмеје се)*

Зар сада, кад сам се једва докопала Ил Командера?

КОНЧИТА: Али, сви мрски империјалисти су мало пре одлетели у небо! Против кога ћеш више да се бориш?

ДОЛОРЕС: Наћи ће се нови олош, кара миа... Уосталом, ти знаш да Револуција увек тече, а до победе је још далеко. Био ми је потребан Ил Командеро, чак и мртав, а сада га имам живог, Кончита! Јер, када се вулкан смири, а ужарена лава претвори у окамењено море, остварићу свој сан. На врху Попока-тепетла, макар и овако окрњеном, Ил Командеро и ја ћемо подићи монументалну кулу посвећену Револуцији, а која ће се звати: "Ла герилла!"... Изградићемо хотеле, прилазне путеве, трим – стазе, мини – голфове, скијашке скакаонице – ово ће место постати највећи светски туристички центар!...

(У правој ексцитази)

Сви ће се револуционари из целог света сјатити на Попокатепетл, као муве на лепак! Продаваћемо значке, бедеве, мајице са ликовима најпознатијих светских револуционара! Успоставићемо грандиозну маркетиншку службу, организуваћемо семинаре из герилског ратовања, вршићемо свакодневне атентате на насумице одабране мете из телефонског именика... Нећемо се зауставити све док једног дана цео свет не постане оно што је одувек и требало да буде – Ил Гранде мундо да Револуционариа универзадос! ... До победе, камарадес! Вива ла муерте! Вива ла Револуционас! Вива ла Герилла!

ОСТАЛИ: Вива ла Герилла!

(Кончиџа брзо загрли и пољуби Долорес, преда јој свој "калашњиков", а онда шмрчући приђе Роћку, који је загрли. Зајим њих јироје сјану исјред мрјивачког ковчега, сјремајући се да га јонесу и пођу. На другој сјирани осјану Долорес и Ил Командеро. Долорес узме своју гитару, а зајим сви зајевају неку веома јознајћу шјанску револуционарну јесму. Када наиђе рефрен, Долорес извади Лунейу – Ил Командеру мараму из усјта, јјако да и он насјави са њима да јева до краја. Како се јесма завршава, јјако Кончиџа и Луне – Ил Командеро јолако јрилазе јорјјалу. Заусјаве се јред јубликом и сјаве јесницу на чело. Крај јесме. Зајамњење.)

КРАЈ